KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESFORORDNING (EU) 2021/1930

af 8. november 2021

om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af birkekrydsfiner med oprindelse i Rusland

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union ([1]) (»grundforordningen«), særlig artikel 9, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

1. SAGSFORLØB

1.1. Indledning

(1) Den 14. oktober 2020 indledte Europa-Kommissionen (»Kommissionen«) en antidumpingundersøgelse vedrørende importen af birkekrydsfiner med oprindelse i Rusland (»det pågældende land«) på grundlag af artikel 5 i grundforordningen. Den offentliggjorde en indledningsmeddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende* (»indledningsmeddelelsen«).

(2) Kommissionen indledte undersøgelsen som følge af en klage, der blev indgivet den 31. august 2020 af Woodstock Consortium (»klageren«). Klagen blev indgivet på vegne af EU-erhvervsgrenen for birkekrydsfiner, jf. grundforordningens artikel 5, stk. 4. Klagen indeholdt dokumentation for dumping og deraf følgende væsentlig skade, som var tilstrækkelig til at berettige indledningen af undersøgelsen.

1.2. Ændring af indledningsmeddelelsen

(3) I indledningsmeddelelsen blev et afsnit om proceduren for vurdering af Unionens interesser ved en fejl udeladt. Selv om denne udeladelse ikke påvirkede de interesserede parters ret til at indgive indlæg vedrørende Unionens interesser, blev det anset for hensigtsmæssigt at behandle denne udeladelse som et spørgsmål om proceduremæssig gennemsigtighed. Meddelelsen blev derfor ændret den 11. december 2020 ([2]).

1.3. Registrering

(4) Da betingelserne i grundforordningens artikel 14, stk. 5a, ikke var opfyldt, blev importen af den pågældende vare ikke gjort til genstand for registrering. Ingen af parterne fremsatte bemærkninger til dette punkt.

1.4. Midlertidige foranstaltninger

(5) Den 12. maj 2021 gav Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 19a parterne et sammendrag vedrørende den foreslåede midlertidige told og nærmere oplysninger om beregningen af dumpingmargenerne og de margener, der er tilstrækkelige til at afhjælpe den skade, der er forvoldt EU-erhvervsgrenen. Én part fremsatte relevante bemærkninger, som blev taget i betragtning.

(6) Den 11. juni 2021 indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på importen af birkekrydsfiner med oprindelse i Rusland ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/940 ([3]) (»forordningen om midlertidig told«).

([1]) EUT L 176 af 30.6.2016, s. 21.
([2]) EUT C 428 af 11.12.2020, s. 27.
([3]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/940 af 10. juni 2021 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af birkekrydsfiner med oprindelse i Rusland (EUT L 205 af 11.6.2021, s. 47).

(7) Undersøgelsen af dumping og skade omfattede perioden fra den 1. juli 2019 til den 30. juni 2020 (»undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af skade omfattede perioden fra den 1. januar 2017 frem til udgangen af undersøgelsesperioden (»den betragtede periode«).

1.5. **Efterfølgende sagsforløb**

(8) Efter fremlæggelsen af de væsentligste kendsgerninger og betragtninger, der lå til grund for indførelsen af en midlertidig antidumpingtold (»den foreløbige fremlæggelse af oplysninger«), indgav klagerne, andre EU-producenter, de stikprøveudtagne eksporterende producenter, to eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, samt talrige andre interesserede parter skriftlige indlæg for at tilkendegive deres synspunkter vedrørende de foreløbige konklusioner.

(9) De parter, der anmodede herom, fik lejlighed til at blive hørt. Der blev afholdt høringer med de tre stikprøveudtagne eksporterende producenter, to eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, én EU-producent, der ikke indgik i stikprøven, klagerne samt 17 importører og brugere.

(10) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger anmodede Sveza-gruppen om yderligere fremlæggelse af oplysninger og hævdede, at den foreløbige fremlæggelse af oplysninger ikke var tilstrækkeligt detaljeret og manglede forklaringer til en række punkter vedrørende beregningen af dumpingmargenen og importstatistikkerne. I modsætning til påstandene i anmodningen, og som forklaret i Kommissionens svar af 21. juni 2021, fandt Kommissionen, at den foreløbige fremlæggelse af oplysninger, herunder den virksomhedsspecifikke forhåndsfremlæggelse, indeholdt fyldestgørende oplysninger, som gav virksomheden mulighed for at fremsætte bemærkninger til den foreløbige fremlæggelse af oplysninger og udøve sin ret til forsvar.

(11) Kommissionen fortsatte bestræbelserne på at indhente og efterprøve alle de oplysninger, som den anså for nødvendige for at nå frem til de endelige konklusioner. Kommissionen tog stilling til de bemærkninger, som interesserede parter havde fremsat, og ændrede om nødvendigt sine foreløbige konklusioner for at nå frem til de endelige konklusioner.

(12) Kommissionen orienterede samtlige interesserede parter om de væsentligste kendsgerninger og betragtninger, der ligger til grund for hensigten om at indføre en endelig antidumpingtold på importen af birkekrydsfiner med oprindelse i Rusland (»den endelige fremlæggelse af oplysninger«). Alle parter fik en frist til at fremsætte bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger.

(13) De interesserede parters bemærkninger blev overvejet og, hvor det var relevant, taget i betragtning i denne forordning.

(14) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog Sveza-gruppen sin påstand om, at dens ret til forsvar ikke var blevet tilgodeset i den foreløbige fase, da beregningen af den midlertidige antidumpingtold ikke var tilstrækkelig velbegrundet. Kommissionen fandt, at virksomheden var i stand til fuldt ud at udøve sin ret til forsvar på grundlag af de oplysninger, den havde modtaget i den foreløbige fremlæggelse af oplysninger, tillige med forhåndsmeddelelsen. Under alle omstændigheder havde virksomheden rig mulighed for at fremsætte bemærkninger til forhåndsmeddelelsen og den foreløbige og endelige fremlæggelse af oplysninger, og ved alle disse lejligheder fremsatte den bemærkninger, som blev behørigt besvaret i denne forordning. Påstanden blev derfor afvist.

1.5.1. *Anmodning om toldsuspension*

(15) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anmodede flere interesserede parter om suspension af antidumpingforanstaltningerne i henhold til grundforordningens artikel 14, stk. 4, med henvisning til påståede markedsforandringer efter undersøgelsesperiodens udløb.

(16) I den forbindelse bemærkede Kommissionen, at den allerede forud for den endelige fremlæggelse af oplysninger den 18. august 2021 på eget initiativ havde anmodet EU-erhvervsgrenen og andre interesserede parter om oplysninger efter UP. Kommissionen bemærkede, at beslutningen om, hvorvidt en suspension af foranstaltninger i henhold til artikel 14, stk. 4, er berettiget eller ej, vil blive truffet på et senere tidspunkt.

1.5.2. *Anmodning om ikke at opkræve midlertidig told*

(17) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anmodede Emiliana Imballagi, No-Nail Boxes og Industria Compensati Moglia, som er brugere og importører af birkekrydsfiner, Kommissionen om at anvende grundforordningens artikel 10, stk. 2, og om ikke at opkræve midlertidig told på importen af kvadratisk krydsfiner som følge af EU-erhvervsgrenens manglende kapacitet til at levere kvadratisk krydsfiner. Anmodningen fra Industria Compensati Moglia omfattede alle typer birkekrydsfiner på grund af EU-erhvervsgrenens generelt manglende kapacitet til at dække EU-forbruget.

(18) Med hensyn til den påståede manglende forsyning bemærkede Kommissionen, jf. betragtning 224, at EU-markedets efterspørgsel kan dækkes tilstrækkeligt af forskellige kilder, deriblandt EU-erhvervsgrenen og import fra Rusland. I betragtning af den konstaterede væsentlige skade forårsaget af dumpingimporten fra Rusland besluttede Kommissionen derfor i konklusionerne i afsnit 4.5, at den midlertidige told skulle opkræves fuldt ud, og anmodningen blev derfor afvist.

1.6. **Stikprøveudtagning**

(19) Da der ikke blev fremsat bemærkninger til stikprøveudtagningen, blev betragtning 12-23 i forordningen om midlertidig told bekræftet.

1.7. **Individuel undersøgelse**

(20) Med hensyn til anmodningerne om individuel undersøgelse, jf. betragtning 24 i forordningen om midlertidig told, gentog én af de eksporterende producenter, at Kommissionen kan foretage den individuelle undersøgelse eller — som en sidste mulighed — fastsætte en individuel skadesmargen ([4]). De ressourcer, der ville kræves for en sådan vurdering, er begrænsede: Kontrollen vil kun omfatte eksportpriser, og analysen er ikke den samme som for dumpingmargenen. Den pågældende part hævdede desuden, at Kommissionen er forpligtet til at foretage en individuel undersøgelse.

(21) Hertil bemærkede Kommissionen, at grundforordningens artikel 17, stk. 3, ikke indeholder bestemmelser om beregning af individuelle skadesmargener, idet det deri blot hedder, at der beregnes *en individuel dumpingmargen* for eksportører eller producenter (fremhævelse tilføjet).

(22) Som forklaret i betragtning 24 i forordningen om midlertidig told modtog Kommissionen inden for fristen tre fuldstændige besvarelser fra de virksomheder, der anmodede om individuel undersøgelse. Kommissionen konkluderede imidlertid, at undersøgelsen af disse anmodninger — også i den endelige fase — ville være urimeligt byrdefuld i betragtning af det antal eksporterende producenter, der allerede indgik i stikprøven, og ville hindre en korrekt en rettidig afslutning af undersøgelsen. Kommissionen besluttede derfor ikke at indrømme nogen af de pågældende virksomheder individuel undersøgelse.

1.8. **Undersøgelsesperioden og den betragtede periode**

(23) Da der ikke blev fremsat bemærkninger til undersøgelsesperioden (»UP«) og den betragtede periode, blev betragtning 28 i forordningen om midlertidig told bekræftet.

2. **DEN PÅGÆLDENDE VARE OG SAMME VARE**

2.1. **Påstande vedrørende varedækningen**

(24) Som forklaret i betragtning 38 og 39 i forordningen om midlertidig told hævdede en russisk producent, Segezha, at varedækningen burde udvides til ikke blot at omfatte birkekrydsfiner, men også krydsfiner af fyrretræ, poppel, okoumé og bøg. Det blev fremført, at der er direkte konkurrence og udskiftelighed mellem de nævnte typer træsorter, krydsfiner og birkekrydsfiner. Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger gentog samme part sin anmodning og hævdede, at Kommissionen ikke havde analyseret de foreliggende oplysninger om substitutionsgraden, som var blevet fremlagt af de nationale sammenslutninger, der repræsenterer producenter af krydsfiner af andre træsorter.

([4]) Der henvises til arkivnummer t21.004885.

(25) Som allerede nævnt i betragtning 201 i forordningen om midlertidig told mindede Kommissionen om, at de nationale sammenslutninger (i Frankrig, Italien og Spanien), der repræsenterer producenter af krydsfiner af poppel, fyrretræ og andre træsorter, i deres indlæg understreger, at krydsfiner af forskellige træsorter udgør forskellige varer, som ikke kan betragtes som eller grupperes som værende én og samme vare.

(26) Kommissionen gentog ligeledes sin holdning og afviste denne påstand, idet krydsfiner af fyrretræ, poppel, okoumé og bøg ikke har samme grundlæggende fysiske, tekniske og kemiske egenskaber som birkekrydsfiner. Det forhold, at der for nogle anvendelsesformål kan anvendes alternative varer og materialer med en uspecificeret substitutionsgrad, ændrer ikke karakteren af de fysiske, tekniske og kemiske forskelle mellem den pågældende vare og de ovennævnte varer.

2.2. **Påstande vedrørende udelukkelse af varer**

(27) En bruger, Emiliana Imballaggi S.p.A., og to russiske eksporterende producenter, Sveza-gruppen og Vlas Truda, anmodede i den foreløbige fase om, at kvadratisk birkekrydsfiner med en længde og bredde på fem fod (1 525 × 1 525 mm) skulle udelukkes fra undersøgelsen. Kommissionen afviste anmodningerne om udelukkelse, jf. betragtning 37 i forordningen om midlertidig told.

(28) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger indkom der yderligere bemærkninger vedrørende beslutningen om at afvise anmodningen om udelukkelse. Nærmere bestemt blev det fremført, at i) en forskel i form i sig selv udgør en forskel i de fysiske og tekniske egenskaber, ii) krydsfiner i kvadratisk form og krydsfiner i rektangulær form er ikke indbyrdes udskiftelige, idet kvadratisk form ikke kan anvendes til formål, hvor rektangulær form er nødvendig, og kvadratisk form ikke kan omarbejdes til rektangulær form, og iii) EU-producenterne ikke fremstiller kvadratisk krydsfiner. Disse argumenter blev gentaget af flere parter efter den endelige fremlæggelse af oplysninger. Emiliana Imballagi og No-Nail Boxes, som er brugere af birkekrydsfiner, henviste også til Unionens interesse som grundlag for udelukkelsen, uden hvilken brugervirksomhedernes levedygtighed (f.eks. producenter af foldelige trækasser og tremmekasser) ikke ville kunne garanteres.

(29) Kommissionen bekræftede sin beslutning om, at kvadratisk krydsfiner — uagtet forskellene i dimensioner og form — ikke kan udelukkes fra varedækningen, da det har samme grundlæggende fysiske, tekniske og kemiske egenskaber som rektangulært krydsfiner. Hvad angår anvendelsen, er der ingen umiddelbar indbyrdes udskiftelighed for visse specifikke anvendelser, hvorimod der for mange anvendelser, hvor kvadratisk og rektangulært krydsfiner tilskæres og dermed gives en anden form, er en vis grad af udskiftelighed, hvorved kvadratisk birkekrydsfiner udøver et konkurrencepres på rektangulært birkekrydsfiner. Og endelig bekræftede undersøgelsen, at EU-erhvervsgrenen rent faktisk fremstiller og sælger kvadratisk krydsfiner, om end i relativt små mængder og generelt ikke som standardvare, men snarere som en nichevare til særbestilling. På baggrund af disse konklusioner fandt Kommissionen, at påstanden om, at en udelukkelse ville være i Unionens interesse, var ubegrundet. Kommissionen afviste derfor påstanden.

2.3. **Konklusion**

(30) Da der ikke blev fremsat andre bemærkninger vedrørende varedækningen, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 32 og 33 i forordningen om midlertidig told.

3. **DUMPING**

(31) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger modtog Kommissionen skriftlige bemærkninger fra de tre stikprøveudtagne eksporterende producenter og fra klageren om de foreløbige konklusioner vedrørende dumping.

3.1. **Normal værdi**

(32) Nærmere oplysninger om beregning af den normale værdi findes i betragtning 44-57 i forordningen om midlertidig told. Da der ikke blev fremsat nogen bemærkninger til dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine foreløbige konklusioner.

3.2. **Eksportpris**

(33) Nærmere oplysninger om beregningen af eksportprisen findes i betragtning 58 og 60 i forordningen om midlertidig told. Da der ikke blev fremsat nogen bemærkninger til dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine foreløbige konklusioner.

3.3. **Sammenligning**

(34) Nærmere oplysninger om sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen findes i betragtning 61-71 i forordningen om midlertidig told.

(35) Den eksporterende producent UPG gentog sit krav om en opjustering af eksportprisen for at afspejle de beløb, der er blevet godtgjort i henhold til den ordning, der er beskrevet i betragtning 63 i forordningen om midlertidig told.

(36) Kommissionen konkluderede, at da den pågældende part ikke havde fremlagt nogen ny dokumentation til støtte for sit krav, som kunne ændre Kommissionens vurdering, blev de foreløbige konklusioner i betragtning 64 i forordningen om midlertidig told bekræftet, og kravet blev afvist.

(37) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog den eksporterende producent sin påstand om, at der ved justeringen af eksportprisen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra e), burde være taget hensyn til de transportomkostninger, der var blevet godtgjort i henhold til ordningen.

(38) Kommissionen fandt, at den havde overholdt grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra e), da den bl.a. fratrak direkte forbundne transportomkostninger, som var afholdt i forbindelse med levering af den pågældende vare til den første uafhængige kunde. Hvorvidt disse omkostninger efterfølgende blev godtgjort eller ej, falder ikke ind under grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra e). Påstanden blev derfor afvist.

(39) Den eksporterende producent fremførte endvidere, at grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra k), ikke er til hinder for, at Kommissionen tager hensyn til eksportsubsidier. Den eksporterende producent gentog, at beslutninger om prisfastsættelse på eksportmarkederne og rentabiliteten af dette salg blev påvirket af subsidieringen. Kommissionen havde således angiveligt foretaget et åbenlyst urigtigt skøn og handlet i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra k).

(40) Kommissionen bemærkede, at parten ikke havde fremlagt nogen ny dokumentation til støtte for sin påstand. Under alle omstændigheder foretog Kommissionen på ny en grundig gennemgang af sagsakterne og fandt ikke nogen dokumentation for, at den eksporterende producents kunder konsekvent havde betalt forskellige priser på hjemmemarkedet på grund af den påståede forskel i godtgørelsen af transportomkostninger fra den Russiske Føderations regering mellem hjemmemarkedssalg og eksportsalg, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra k).

(41) Desuden tog Kommissionen ikke stilling til spørgsmålet om subsidier som sådan, men overvejede i stedet, hvorvidt ordningen påvirkede sammenligneligheden mellem eksportpriserne og hjemmemarkedspriserne på en sådan måde, at hjemmemarkedsprisen burde justeres. Kommissionen afviste derfor påstanden om, at der i sammenligningsøjemed burde tages hensyn til godtgørelse af transportomkostninger ved eksportpriserne.

(42) Endvidere antog samme eksporterende producent, at Kommissionen havde godtaget dennes krav ved ikke at fjerne godtgørelsen af transportomkostninger fra tabel G i antidumpingspørgeskemaet (dvs. tabellen med opgørelse over fortjeneste og tab).

(43) Kommissionen fandt, at uanset fjernelsen af godtgørelsen af transportomkostninger i de relevante tabeller, som UPG havde indsendt, var afvisningen af kravet klart forklaret både i den pågældende fremlæggelse af oplysninger om virksomheden og i betragtning 64 i forordningen om midlertidig told. Påstanden blev derfor afvist.

(44) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede den eksporterende producent, at Kommissionen havde foretaget en fejlagtig justering af tabel G i antidumpingspørgeskemaet. Parten gentog, at godtgørelsen af transportomkostninger ved eksport bør allokeres til eksportsalget, da den er betinget af, at der påløber transportomkostninger ved eksport.

(45) Som beskrevet i betragtning 43 er formålet med tabel G at fastslå rentabiliteten for hvert enkelt markedssegment. I forbindelse med dette spørgsmål er der imidlertid ingen direkte sammenhæng mellem tabel G og vurderingen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra e) og k). Som beskrevet i betragtning 38-41 fandt Kommissionen ikke, at justeringen var berettiget. Det er således uden betydning, hvorvidt subsidieringen er angivet i tabel G for eksportsalg. Påstanden blev derfor afvist.

(46) UPG hævdede desuden, at Kommissionen havde begået en åbenlys fejl ved at allokere den provision, der var betalt til den forretningsmæssigt forbundne forhandler, til de faktiske leverede tjenesteydelser (dvs. den forretningsmæssigt forbundne forhandler hævdede, at dennes opgaver omfattede alt salg og ikke kun hjemmemarkedssalg). Kommissionen burde således kun have allokeret provisionen til hjemmemarkedssalget i overensstemmelse med provisionsaftalen.

(47) Kommissionen undersøgte den faktiske situation mellem de to forretningsmæssigt forbundne parter. Den betalte provision vedrørte alt salg. Da parten ikke havde fremlagt nogen ny dokumentation til støtte for sin påstand, blev de foreløbige konklusioner i betragtning 65 i forordningen om midlertidig told bekræftet.

(48) Og endelig fremførte UPG, at såfremt Kommissionen fastholdt sin beslutning om at allokere det betalte provisionsbeløb til både hjemmemarkeds- og eksportsalget, burde den ved allokeringen af provisionen også medtage salg til tredjelande og ikke kun salg til Unionen. Kommissionen godtog dette argument og allokerede den betalte provision på alt salg, herunder også salg til tredjelande.

(49) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog UPG sin påstand om, at reallokeringen af den provision, der var blevet betalt til en forretningsmæssigt forbundet part, fordrejede de faktiske omstændigheder. UPG hævdede endvidere, at Kommissionen ikke havde underbygget sin påstand med dokumentation.

(50) Med hensyn til dokumentation henviste Kommissionen til to indlæg fra UPG, hvori det blev anført, at en betydelig del af EU-salget (mellem 75 og 95 %) fandt sted gennem en forretningsmæssigt forbundet part, som imidlertid ikke modtog provision for det pågældende salg, selv om parten havde varetaget samme salgsfunktioner på hjemmemarkedet som på EU-markedet ([5]). Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog UPG desuden sin påstand om, at den provision, der var modtaget på grundlag af hjemmemarkedssalget, var tilstrækkelig til at dække alle den forretningsmæssigt forbundne parts funktioner på hjemmemarkedet og på eksportmarkedet. Kommissionen fandt derfor, at den forretningsmæssigt forbundne parts funktioner ikke kun omfattede hjemmemarkedssalg, men også eksportsalg. Derfor blev den udbetalte provision med rette reallokeret til alle typer salg. Påstanden blev derfor afvist.

(51) UPG hævdede, at Kommissionen havde begået en åbenlys fejl ved at forveksle omfanget af de tjenesteydelser, der blev leveret af den forretningsmæssigt forbundne part, og anvendelsesområdet for den provision, der blev betalt til den forretningsmæssigt forbundne part.

(52) Kommissionen fandt, at den gældende provisionsaftale mellem UPG og dennes forretningsmæssigt forbundne part ikke afspejlede den faktiske situation, sådan som den fremgår af dokumentationen i sagsakterne. Påstanden blev derfor afvist.

(53) UPG hævdede, at Kommissionen ved at reallokere provision til eksportsalg havde dobbelttalt den, i betragtning af de faktiske provisionsgebyrer, der blev betalt til ikke forretningsmæssigt forbundne parter i Unionen. UPG hævdede desuden, at reallokeringen af provision var diskriminerende, navnlig sammenlignet med den justering, der var foretaget af en anden eksporterende producents eksportpris (Sveza-gruppen) i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

(54) Kommissionen undersøgte påstanden nøje og fandt ikke nogen forskelsbehandling mellem de to eksporterende producenter, da den faktiske situation for de to parter var meget forskellig:

(55) De eksporterende producenter i Sveza-gruppen havde indgået provisionsaftaler med den forretningsmæssigt forbundne forhandler Sveza-Les, som selv betalte gebyrer til ikke forretningsmæssigt forbundne EU-handelsagenter. Som beskrevet i betragtning 114 og 115 blev de gebyrer, der blev betalt til de ikke forretningsmæssigt forbundne EU-handelsagenter, betragtet som udgifter i forbindelse med de pågældende provisionsaftaler.

([5]) Disse indlæg vedrører Zhesharskys besvarelse af spørgeskemaet og besvarelsen af mangelskrivelsen af 18. januar 2021. Der kan tillige henvises til rapporten om krydstjek uden kontrolbesøg.

(56) For UPG's vedkommende, var det UPG selv — og ikke den forretningsmæssigt forbundne forhandler — der havde opkrævet gebyrer fra de ikke forretningsmæssigt forbundne EU-handelsagenter.

(57) Den forretningsmæssigt forbundne forhandler kunne således ikke hævde, at de gebyrer, som UPG havde betalt til de ikke forretningsmæssigt forbundne EU-handelsagenter, udgjorde en del af dennes omkostninger og dermed var blevet dobbelttalt. Under alle omstændigheder dokumenterede parten ikke sin påstand, og det står klart, at de provisionsgebyrer, der blev betalt til ikke forretningsmæssigt forbundne parter i Unionen, ikke blev viderefaktureret af UPG til dennes forretningsmæssigt forbundne part. Påstanden blev derfor afvist.

(58) UPG fremsatte også en påstand vedrørende omfanget af den forretningsmæssigt forbundne parts tjenesteydelser på hjemmemarkedet og på eksportmarkedet. Navnlig havde den forretningsmæssigt forbundne part angiveligt leveret begrænsede tjenesteydelser i forbindelse med UPG's eksportsalg, og reallokeringen af provision til salget til Unionen var derfor ukorrekt.

(59) Kommissionen bemærkede, at påstanden ikke var underbygget og ikke kunne efterprøves. Påstanden blev derfor afvist.

(60) Den eksporterende producent SPM hævdede, at Kommissionen fejlagtigt havde fastsat kreditomkostningerne ved sit eksportsalg ved at anvende den rentesats, der var offentliggjort af den russiske centralbank, og ikke den officielle vekselkurs, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra g) ([6]).

(61) Kommissionen fandt, at kreditomkostningerne kun kunne udtrykkes i fakturaens valuta, hvis parten kan påvise, at der er behov for en sådan valuta i dens daglige virksomhed. I alle andre tilfælde bør kreditomkostningerne angives i valutaen for det land, hvor virksomheden er etableret.

(62) Parten fremlagde ikke nogen dokumentation for, at den havde lån i EUR, eller at den havde afholdt kreditomkostninger i EUR, og Kommissionen afviste derfor påstanden.

(63) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog SPM sin påstand om, at kreditomkostningerne burde fastsættes på grundlag af fakturaens officielle kurs, da SPM påtog sig risici i fakturaens valuta, og ikke i RUB. SPM hævdede endvidere, at denne fremgangsmåde var fast praksis i Kommissionen.

(64) Kommissionen bemærkede, at SPM ikke underbyggede sin påstand med dokumentation vedrørende den beskrevne finansielle risiko og ikke fremlagde dokumentation for, at den pågældende metode var fast praksis i Kommissionen. Desuden fandt Kommissionen, at der ikke er nogen direkte forbindelse mellem den beskrevne risiko og fastsættelsen af kreditomkostningerne. Kreditomkostninger vedrører fakturabetalingsbetingelserne og er nødvendige for, at virksomheden kan finansiere de omkostninger, der opstår i tiden mellem faktureringsdatoen og den faktiske betalingsdato. SPM havde ikke finansieret sin daglige drift gennem lån i euro. Der forelå derfor ingen dokumentation for, at kreditomkostningerne burde fastsættes på grundlag af eurokursen. Påstanden blev derfor afvist.

(65) Samme part hævdede, at Kommissionen var nødt til at anvende den af parten ønskede valutaomregning, eftersom vekselkursen EUR/RUB svingede betydeligt i undersøgelsesperioden (udsving på over 33 % mellem de daglige yderværdier i undersøgelsesperioden).

(66) Kommissionens analyse af undersøgelsesperioden viser, at udsvingene i den månedlige vekselkurs EUR/RUB mellem juli 2019 og februar 2020 var forholdsvis stabile med afvigelser fra – 3 % til + 3 % i forhold til gennemsnitskursen for den pågældende periode (som var EUR/RUB 70,7) ([7]).

(67) Kommissionen fandt, at valutakursudsvingene ikke var betydelige og vedvarende i undersøgelsesperioden. Kommissionen fandt, at betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), ikke var opfyldt, idet vekselkursen ikke har ændret sig væsentligt eller varigt. Påstanden blev derfor afvist.

([6]) Der henvises til arkivnummer t21.004918.

([7]) Valutakurs EUR/RUB: 7/2019 = 70,907, 8/2019 = 73,216, 9/2019 = 71,411, 10/2019 = 71,086, 11/2019 = 70,577, 12/2019 = 69,987, 1/2020 = 68,769, 2/2020 = 69,911, 3/2020 = 82,426, 4/2020 = 81,745, 5/2020 = 79,233, 6/2020 = 78,038.

(68) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog SPM sin påstand vedrørende valutakursudsving, og om, at valutakursen i marts 2020 svingede med 18 %. SPM hævdede, at en analyse af en længere periode end undersøgelsesperioden viste en vedvarende udvikling i valutakursen i undersøgelsesperioden.

(69) Kommissionen analyserede udviklingen i valutakursen i undersøgelsesperioden. Oplysninger, der vedrører udviklingen uden for undersøgelsesperioden, er ikke relevante for undersøgelsen. Mens vekselkursen EUR/RUB i marts 2020 steg med + 16,5 % i forhold til det vejede gennemsnit for de foregående måneder ([8]), faldt den i de efterfølgende måneder. Kommissionen fandt derfor, at betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), ikke var opfyldt, idet vekselkursen ikke har ændret sig væsentligt eller varigt. Påstanden blev afvist.

(70) Samme eksporterende producent hævdede både efter den foreløbige og den endelige fremlæggelse af oplysninger, at Kommissionen ikke havde givet klare instrukser vedrørende Det Forenede Kongeriges status i forbindelse med undersøgelsen. Parten havde ikke fjernet omkostningerne i forbindelse med de varer, der blev solgt til Det Forenede Kongerige. Som forklaret i afsnit 1.10 i forordningen om midlertidig told tilføjede Kommissionen imidlertid den 19. januar 2021 et notat til sagsakterne for at gøre interesserede parter opmærksomme på konsekvenserne af Det Forenede Kongeriges udtræden. Desuden kunne parten have fremsat en specifik anmodning underbygget af dokumentation i sine bemærkninger til den foreløbige fremlæggelse af oplysninger. Parten fremlagde imidlertid ikke nogen dokumentation for, hvordan omkostningsdataene kunne være påvirket af salget til Det Forenede Kongerige. Kommissionen analyserede i den forbindelse datasættet og konstaterede, at kun ét varekodenummer — svarende til 0,04 % af partens samlede eksport til Unionen — evt. kunne være påvirket af, at der er medtaget data for Det Forenede Kongerige i EUCOP-sagsakterne ([9]). Kommissionen afviste derfor denne påstand, da fjernelsen af sådanne omkostningsdata i forbindelse med de varer, der blev solgt til Det Forenede Kongerige, ikke synes at have nogen indvirkning i det aktuelle tilfælde.

(71) SPM præciserede, at de fleste af de oprindeligt indberettede emballeringsomkostninger også omfattede lageromkostninger afholdt af forretningsmæssigt forbundne forhandlere i forbindelse med salg på hjemmemarkedet. Parten anmodede endvidere om at bibeholde justeringen af de omkostninger, der oprindeligt var angivet som emballeringsomkostninger, og for hvilke Kommissionen foretog en justering for emballeringsomkostninger. Kommissionen fandt, at lageromkostninger (såsom leje af lagerlokaler) afholdes som produktionsomkostninger og er medregnet i virksomhedens SA&G-omkostninger. De påvirker derfor ikke som sådan direkte de priser, som de forretningsmæssigt forbundne forhandlere forlanger af den første uafhængige kunde. Kommissionen afviste følgelig påstanden.

(72) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede SPM, at de indberettede lageromkostninger var de forretningsmæssigt forbundne distributionsvirksomheders omkostninger ved hjemmemarkedssalg, og ikke producentens. De forretningsmæssigt forbundne distributionsvirksomheder producerede ikke birkekrydsfiner og havde derfor ingen produktionsomkostninger. Den normale værdi bør derfor fastsættes ab fabrik, eksklusive distributionsvirksomhedernes omkostninger, på samme måde som ved beregning af eksportprisen, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 9.

(73) Kommissionen fandt, at virksomheden ikke fremlagde dokumentation for, at der med henblik på en rimelig sammenligning ikke burde tages hensyn til forretningsmæssigt forbundne distributionsvirksomheders omkostninger ved salg på hjemmemarkedet, og at de forretningsmæssigt forbundne distributionsvirksomheder ikke burde behandles som én økonomisk enhed. Hertil kommer, at det i grundforordningens artikel 2, stk. 1, er fastsat, at den normale værdi skal baseres på priserne ved salg til de første uafhængige kunder. Dette ville ikke være tilfældet, hvis de forbundne distributionsvirksomheders omkostninger blev fratrukket. Påstanden blev derfor afvist.

(74) Den eksporterende producent Sveza-gruppen hævdede, at Kommissionen havde begået en åbenlys fejl ved sin behandling af spørgsmål om udbytte og forvaltningsgebyrer. Der blev redegjort for den anvendte metode i den pågældende foreløbige fremlæggelse af oplysninger, som blev fremsendt til parten.

([8]) Vejet gennemsnitlig valutakurs for perioden juli 2019 til februar 2020 = 70,73.

([9]) For så vidt angår den metode, der anvendes til at fastsætte den normale værdi for en bestemt type varenummer, anvender Kommissionen kun EUCOP-datasættet, hvis der ikke er noget salg på hjemmemarkedet, og dermed også DMCOP-data for denne type varenummer. Datasættene fra EUCOP og DMCOP angiver produktionsomkostningerne for hver varetype, der sælges på henholdsvis EU-markedet og hjemmemarkedet.

(75) I undersøgelsesperioden var der kun én virksomhed blandt gruppen af eksporterende producenter, der udbetalte udbytte til sin aktionær, Sveza-Les. Sveza-Les indberettede det modtagne udbytte under posten *Finansielle indtægter* i tabel G i antidumpingspørgeskemaet. Dette udbytte blev ligeledes fordelt på alle typer indtægter, herunder også indtægter fra salg af den pågældende vare. Den anvendte metode førte til en lavere beregnet procentdel af SA&G-omkostninger for alle typer indtægter. Kommissionen fandt, at der ikke var nogen forbindelse mellem det indberettede salg og udbyttebeløbet, og besluttede derfor at afvise udbytteallokeringen.

(76) For undersøgelsesperioden blev de samlede indtægter fordelt på indtægter fra salg af: den pågældende vare og andre varer end den pågældende vare, forretningsmæssigt forbundne kunder og ikke forretningsmæssigt forbundne kunder samt efter markedstype (dvs. hjemmemarkedssalg, salg til Unionen og salg til andre tredjelande). For hver af ovennævnte poster skulle Sveza-gruppen fastsætte sin rentabilitet (eller sit tab). Rentabiliteten blev beregnet ved at fjerne alle omkostninger i forbindelse med disse indtægter (dvs. omkostninger ved salg af varer, salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger, gevinster/tab fra valutakurser og gevinster/tab fra finansielle indtægter).

(77) I sine bemærkninger til den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen, at der ikke findes noget grundlæggende regnskabsprincip, der gør det muligt for Kommissionen at bortse fra visse data fra reviderede regnskaber. Desuden blev udbyttet udbetalt i første halvdel af 2020 og svarede til den fortjeneste, der var opnået pr. 31. december 2019, og parten havde således ret til at indberette sit udbytte i undersøgelsesperioden.

(78) Kommissionen bortså ikke fra de reviderede regnskaber, men fandt, at udbyttet fra en investering ikke kan allokeres til andre typer indtægter ved fastsættelse af rentabiliteten for dette salg. Ligeledes blev den fordelte fortjeneste heller ikke allokeret til andre typer indtægter. Som nævnt ovenfor i betragtning 76 er formålet med tabel G i antidumpingspørgeskemaet at fastsætte rentabiliteten for forskellige typer indtægter/indkomst i undersøgelsesperioden. Kommissionen afviste derfor påstanden.

(79) Parten hævdede, at den metode, der blev anvendt til at fastsætte rentabiliteten for salget, ikke er pålidelig, da Kommissionen godkendte visse typer indtægter (dvs. for valutakursgevinster og finansielle indtægter), men også visse fortjenester og tab fra tidligere år (dvs. uden for undersøgelsesperioden).

(80) Som parten korrekt anfører, kan valutakursgevinster og finansielle indtægter indberettes, når de er knyttet til partens normale forretningsaktivitet. I så fald kunne kursgevinsterne hidrøre fra eksporten af birkekrydsfiner og de økonomiske indtægter fra de likvide midler, der var genereret ved salg af birkekrydsfiner. Med udbyttet forholder det sig imidlertid anderledes, idet den fordelte fortjeneste var genereret af en anden virksomhed. Kommissionen fandt, at der ikke var nogen forbindelse mellem udbyttet og Sveza-Les' øvrige indtægter, deriblandt salget af den pågældende vare. Kommissionen afviste derfor påstanden.

(81) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog Sveza-gruppen sin påstand om, at der var 100 % forbindelse mellem udbyttet og Sveza-Les' øvrige indtægter. Parten anførte desuden, at den eksporterende producent ejet af Sveza-Les opnåede fortjeneste ved salg af krydsfiner enten på hjemmemarkedet eller på eksportmarkedet.

(82) Kommissionen tog stilling til argumenterne og erklærede sig enig med parten. Fortjenesten — og dermed udbyttet — hidrørte fra hele den eksporterende producents erhvervsvirksomhed. Der var imidlertid ingen forbindelse mellem de likvide midler, der blev overført til Sveza-Les, og Sveza-Les' aktiviteter (og de dermed forbundne omkostninger), som var direkte forbundet med den pågældende vare i undersøgelsesperioden. Påstanden blev derfor afvist.

(83) For så vidt angår fortjeneste og tab i de foregående år, som indberettet i tabel G, besluttede Kommissionen at fjerne disse beløb fra det datasæt, der blev anvendt til at fastsætte rentabiliteten for salget i undersøgelsesperioden, da de ikke var forbundet med partens normale forretningsaktivitet i undersøgelsesperioden. De opførte poster udgjorde mindre end 0,5 % af de samlede indberettede SA&G-omkostninger.

(84) De i betragtning 74 nævnte forvaltningsgebyrer vedrører et forvaltningsgebyr, som hver af de eksporterende producenter har betalt til Sveza-Les. I skema G i antidumpingspørgeskemaet indberettede Sveza-Les forvaltningsgebyret som en indtægt og fordelte udgifterne på de forvaltningskontrakter, for hvilke virksomheden havde modtaget det pågældende gebyr. Sveza-Les sporede imidlertid ikke de omkostninger, der var forbundet med disse forvaltningskontrakter. På grundlag af den manglende dokumentation besluttede Kommissionen i den foreløbige fase at bortse fra de omkostninger, der var indberettet i forbindelse med indtægterne fra forvaltningskontrakterne, og at reallokere disse omkostninger til andre typer indtægter.

(85) Sveza-gruppen hævdede, at Kommissionens beslutning om at fjerne indtægterne (dvs. forvaltningsgebyrer), at bortse fra de indberettede udgifter og reallokere dem til andre indtægter var åbenlyst fejlagtig og ulovlig.

(86) Kommissionen bemærkede, at virksomheden ikke havde fremlagt nogen yderligere dokumentation til støtte for sin påstand.

(87) Den mindede også om, at der ikke var blevet bortset fra indtægterne fra forvaltningsgebyrer i tabel G. Kommissionen reallokerede de udgifter, som den pågældende part havde allokeret, til indtægterne fra forvaltningsgebyrer, eftersom parten ikke havde fremlagt nogen yderligere dokumentation til støtte for sin allokering. Påstanden blev derfor afvist.

(88) Parten hævdede endvidere, at Kommissionen havde anvendt en inkonsekvent og unøjagtig metode til at reallokere udgifterne. Parten dokumenterede imidlertid ikke sin påstand, og Kommissionen havde anvendt samme metode som parten til at allokere udgifterne. Påstanden blev derfor afvist.

(89) Og endelig hævdede parten, at forvaltningsgebyrerne burde fjernes fra de udgifter, som de eksporterende producenter havde indberettet i deres egen tabel G, såfremt Kommissionen fastholder sin beslutning om at fjerne de indberettede udgifter fra den forretningsmæssigt forbundne parts tabel G.

(90) Kommissionen undersøgte anmodningen og fandt ingen grund til at fjerne de omkostninger til forvaltningsgebyrer, som de eksporterende producenter havde indberettet, idet disse omkostninger var underbygget af regnskabsdokumenterne. Påstanden blev derfor afvist.

(91) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen med henvisning til Sveza-Les' SA&G-regnskab, at det var muligt at spore de omkostninger, der var forbundet med disse forvaltningsgebyrkontrakter.

(92) Kommissionen analyserede argumenterne og fandt ingen oplysninger i indlægget, der gjorde det muligt at konkludere med sikkerhed, at forvaltningsgebyrkontrakterne medførte udgifter, som kunne være direkte forbundet med kontrakterne. Desuden anmodede Kommissionen under krydstjekket uden kontrolbesøg om dokumentation for de udgifter, der var allokeret til disse kontrakter, men virksomheden fremlagde ikke nogen sådan dokumentation. Påstanden blev derfor afvist.

(93) Efter den foreløbige og den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen, at Kommissionens vurdering vedrørende én økonomisk enhed var behæftet med åbenlyst urigtige skøn. Parten gentog, at Sveza-Les havde varetaget samme salgsfunktioner på hjemmemarkedet som på eksportmarkederne, blot med en enkelt forskel vedrørende vederlaget for virksomhedens aktiviteter. I den sammenhæng hævdede parten at have indsendt omfattende dokumentation sammen med besvarelsen af spørgeskemaet.

(94) For det første henviste gruppen efter den foreløbige og den endelige fremlæggelse af oplysninger til det sted i spørgeskemabesvarelserne fra savværkerne, hvor det var forklaret, at Sveza-Les varetager samme salgsfunktioner på hjemmemarkedet og eksportmarkederne, blot med en enkelt forskel vedrørende vederlaget for Sveza-Les' aktiviteter. Bl.a. fremhæves det deri, at beføjelserne som eneste forvaltningsorgan for Sveza's producenter overgår til Sveza-Les, der fungerer som administrationsselskab, i henhold til de forvaltningskontrakter, der er indgået mellem Sveza-Les og det enkelte savværk. Ifølge forvaltningskontrakterne varetager Sveza-Les en lang række forvaltningsaktiviteter på vegne af savværkerne, bl.a. skatteregnskab og rapportering. Ifølge virksomheden drives Sveza-Les og savværkerne således ikke selvstændigt set ud fra et driftsmæssigt synspunkt. Savværkerne drives under ledelse af Sveza-Les og i overensstemmelse med Sveza-Les' koncernregler.

(95) Kommissionen bemærkede, at Sveza-Les leverer sine forvaltningsydelser mod vederlag og regelmæssigt fakturerer savværkerne med en angivelse af de tjenesteydelser, de har modtaget. På trods af den brede vifte af tjenesteydelser, der er fastsat i forvaltningskontrakterne, har de juridiske enheder imidlertid valgt at regulere deres salg af den undersøgte vare i særskilte og meget forskellige kontrakttyper for henholdsvis eksport- og hjemmemarkedssalg, hvilket påvirkede, hvordan salget blev foretaget. Som forklaret i betragtning 67 i forordningen om midlertidig told, og som uddybet i de følgende betragtninger, vedrører de provisionskontrakter, der er indgået mellem Sveza-Les og savværkerne, udelukkende eksportsalg og krævede derfor en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).

(96) For det andet anfægtede gruppen efter den foreløbige og den endelige fremlæggelse af oplysninger Kommissionens vurdering i betragtning 68 i forordningen om midlertidig told og hævdede, at Unionens retsinstanser havde bekræftet, at tilstedeværelsen af en kontrakt udgør et »relevant« forhold, men at dette ikke er afgørende for fastslå, hvorvidt der er tale om én økonomisk enhed. Der kan således være tale om én økonomisk enhed, uanset om der foreligger en kontrakt eller ej ([10]). Kommissionen skal således foretage en samlet vurdering af alle de faktorer, der afspejler den økonomiske virkelighed i forholdet mellem Sveza's savværker og Sveza-Les, og den kan ikke konkludere, at der ikke er tale om én økonomisk enhed alene på grundlag af, om der foreligger en kontrakt.

(97) Kommissionen fandt, at den dom, som Sveza-gruppen refererede til, bekræfter Kommissionens holdning i denne sag. Som Domstolen har fastslået, er tilstedeværelsen af en kontrakt, der er indgået mellem producenten og dennes forretningsmæssigt forbundne distributør, og ifølge hvilken der skal betales provision til sidstnævnte, en vigtigt faktor i forholdet mellem disse to virksomheder, og at bortse herfra ville være at tilsløre den økonomiske virkelighed i dette forhold. Kommissionen undersøgte forholdet mellem Sveza's savværker og Sveza-Les på grundlag af de aftaler, de havde indgået med benævnelsen provisionsaftale, og konkluderede, at disse aftaler, der er ved at blive gennemført, indeholder forskellige bestemmelser, der næppe er forenelige med påstanden om, at de pågældende virksomheder skulle udgøre én økonomisk enhed, som forklaret i betragtning 98 ([11]).

(98) For det tredje hævdede gruppen, at selv om Kommissionen i betragtning 68 i forordningen om midlertidig told henviste til »en lang række klausuler, som f.eks. en voldgiftsbestemmelse, hvilket er udtryk for manglende solidaritet mellem virksomhederne«, nævnte den kun én, nemlig »voldgiftsbestemmelsen«. Samtidig henviste Retten i dommen i sagen PT Musim Mas til flere typer klausuler som dokumentation for manglende solidaritet. Voldgiftsbestemmelsen er angiveligt ikke tilstrækkelig til, at Kommissionen kan konkludere, at der ikke er tale om én økonomisk enhed. Som forklaret i betragtning 68 i forordningen om midlertidig told indeholder provisionsaftalerne mellem Sveza-Les og savværkerne en lang række bestemmelser, som er udtryk for manglende solidaritet mellem virksomhederne, og som dermed udgjorde dokumentation for, at der var tale om to forskellige økonomiske enheder med divergerende interesser ([12]). Bortset fra voldgiftsbestemmelsen er kontrahenternes ansvar begrænset i tilfælde af force majeure, mens parterne i alle andre situationer er ansvarlige for manglende eller mangelfuld opfyldelse af de forpligtelser, der følger af kontrakterne, i overensstemmelse med den alment gældende lovgivning i Den Russiske Føderation. Kontrakterne indeholder desuden bestemmelser om kommunikationen mellem Sveza-Les og savværkerne og om deres forpligtelser i tilfælde af navne- eller adresseændring. Disse ikkeudtømmende eksempler udgør sammen med den voldgiftsbestemmelse, der er nævnt i forordningen om midlertidig told, dokumentation for, at forholdet mellem Sveza-Les og producenterne for så vidt angår eksportsalg er organiseret på normale forretningsmæssige vilkår. Påstanden blev derfor afvist.

(99) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog Sveza-gruppen sin påstand om, at bestemmelserne i de i foregående betragtning omhandlede provisionsaftaler ikke var tilstrækkelige til at tyde på manglende solidaritet. I henhold til forvaltningskontrakterne kunne Svezas savværker ikke træffe beslutninger uden Sveza-Les' samtykke, og de er fuldt ud afhængige af Sveza-Les i praksis og juridisk. Kommissionen bemærkede, at salget af de produkter, som savværkerne producerer, ikke var omfattet af forvaltningsaftalerne, til trods for den brede vifte af tjenesteydelser, der

([10]) Dom af 26. oktober 2016, PT Musim Mas mod Rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, præmis 43 og 55-59.
([11]) Jf. tillige dom af 14. juli 2021, Interpipe Niko Tube LLC mod Kommissionen, T-716/19. ECLI:EU:T:2021:457, præmis 162-163.
([12]) Dom af 14. juli 2021, Interpipe Niko Tube LLC mod Kommissionen, T-716/19. ECLI:EU:T:2021:457, præmis 163.

er fastsat i forvaltningskontrakterne, jf. betragtning 95. De juridiske enheder har endog valgt at regulere deres salg af den undersøgte vare i særskilte og meget forskellige kontrakttyper for henholdsvis eksport- og hjemmemarkedssalg, hvilket påvirkede, hvordan salget blev foretaget, samt prissammenligneligheden heraf. Denne påstand blev derfor afvist.

(100) For det fjerde anfægtede Sveza-gruppen efter den foreløbige og den endelige fremlæggelse af oplysninger Kommissionens konklusioner om, at »visse salgsfunktioner blev bibeholdt af de eksporterende producenter i betragtning af deres SA&G-omkostninger« og hævdede, at disse funktioner ikke vedrører salg, men andre aktiviteter af ubetydelig relevans for salgsfunktioner. Selv hvis det antages, at denne påstand var korrekt (hvilket ikke er tilfældet), kan der være tale om én økonomisk enhed, når producenten overtager en del af salgsfunktionerne fra distributionsvirksomhedens funktioner for sine egne produkter ([13]).

(101) Kommissionen bemærkede, at påstanden om, at de pågældende SA&G-omkostninger ikke vedrørte de eksporterende producenters salgsfunktioner, men andre aktiviteter, ikke var underbygget af dokumentation i sagsakterne. Der blev heller ikke fremlagt dokumentation efter den endelige fremlæggelse af oplysninger. Tværtimod havde producenten angivet, at i det mindste nogle af disse omkostninger var knyttet til salgsfunktioner, såsom personaleomkostninger. Kommissionen fandt, at dette udgjorde et relevant forhold, som viste, at producenterne ikke havde uddelegeret alle deres salgsaktiviteter til Sveza-Les.

(102) For det femte fremførte den eksporterende producent, at formuleringen »den forretningsmæssigt forbundne forhandler udstedte fakturaerne i de eksporterende producenters navn til de første uafhængige kunder i Unionen« er faktuelt ukorrekt. Fakturaer til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder udstedes af Sveza-Les, men ikke »i de eksporterende producenters navn«. Det fremgår blot af fakturaerne, at det er et Sveza-savværk, der har fremstillet varerne.

(103) Kommissionen bemærkede, at varerne overgår direkte fra den eksporterende producents besiddelse til køberen. Dette salg bogføres som en indtægt i den eksporterende producents salgsjournal. Sveza-Les var aldrig i besiddelse af varerne og bogførte dem derfor ikke i sine regnskaber som salgsindtægter. Kun den provision, som de eksporterende producenter betalte, blev bogført som en indtægt i Sveza-Les' regnskaber. På hjemmemarkedet solgte de eksporterende producenter derimod ikke direkte til de første uafhængige kunder, men til Sveza-Les. I et sådant tilfælde overføres ejerskabet til Sveza-Les. Hertil kommer, at de betalinger fra ikke forretningsmæssigt forbundne kunder, som Sveza-Les modtog i forbindelse med eksporttransaktionerne, ikke tilhører gruppen, men ejes direkte af de pågældende eksporterende producenter og overføres i deres helhed til disse. Sveza-Les fungerer med andre ord som handelsagent for eksportsalg fra savværkerne og modtager provision herfor, hvorimod Sveza-Les på hjemmemarkedet er den faktiske sælger til den første uafhængige kunde, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 1. Denne påstand blev derfor afvist.

(104) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede den eksporterende producent, at Kommissionens vurdering, som beskrevet i foregående betragtning, fokuserede på de formelle ordninger mellem Sveza-Les og savværkerne, men ikke behandlede den økonomiske virkelighed i deres forhold i lyset af de funktioner, der faktisk blev varetaget af Sveza-Les, som fungerede som intern salgsafdeling. Kommissionens formalistiske tilgang til den økonomiske virkelighed i forholdet mellem Sveza-Les og de eksporterende producenter var angiveligt retligt og faktuelt ukorrekt.

(105) Kommissionen fandt, at sagsakterne ikke indeholdt dokumentation for, at de kontraktlige ordninger ikke afspejlede den økonomiske virkelighed i forholdet inden for gruppen. Tværtimod viste samtlige dokumenter, at de kontraktlige ordninger i praksis blev fulgt af de forskellige juridiske enheder, når de udførte henholdsvis eksport- og hjemmemarkedssalg. Denne påstand blev derfor afvist.

([13]) Dom af 13. oktober 1993, Matsushita mod Rådet, C-104/90, EU:C:1993:837, præmis 14. Jf. tillige dom af 10. marts 2009, Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet, T-249/06, EU:T:2009:62, præmis 185.

(106) For det sjette fremførte Sveza-gruppen, at selv om der indgås skriftlige provisionsaftaler for eksportsalget, indgås der købs- og salgsaftaler for hjemmemarkedssalget. Dette er faktuelt korrekt. Dog står det klart — hvilket Sveza-gruppen selv erkender — at hjemmemarkeds- og eksportsalget er forskelligt organiseret og underlagt forskellige typer kontrakter, jf. betragtning 108. Det er således ubestridt, at eksportsalget er reguleret af provisionsaftaler, og at sådanne provisioner bliver udbetalt som vederlag for tjenesteydelser, der leveres i forbindelse med eksporttransaktioner. Dette er ikke tilfældet for hjemmemarkedstransaktioner.

(107) For det syvende hævdede Sveza-gruppen, at det er Kommissionens opgave at påvise, at der findes problemer med prissammenligneligheden som følge af den provision, der er betalt for eksportsalget. I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), skal der foretages en justering for forskelle i de udbetalte provisioner. Sveza-gruppen fremførte, at forholdet mellem Svezas savværker og Sveza-Les frembringer samme økonomiske resultat, uanset om Sveza-Les modtager en avance på hjemmemarkedssalget eller en provision for eksportsalget. Både avancen på hjemmemarkedssalget og provisionen for eksportsalget skal derfor betragtes som en »provision« i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). Under disse omstændigheder er der ingen forskel i den udbetalte provision, der kunne påvirke prissammenligneligheden, og en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), er derfor ikke berettiget.

(108) Kommissionen var uenig heri. Formålet med justeringen i henhold til artikel 2, stk. 10, litra i), er at udligne eventuelle forskelle i den provision, der betales for henholdsvis hjemmemarkedssalg og eksportsalg. Selv om det er ubestridt, at savværkerne i henhold til kontrakterne om eksportsalg betaler provision til Sveza-Les for eksporttransaktioner, herunder også for salg til Unionen, er det ikke blevet påvist, at Sveza-Les i forbindelse med hjemmemarkedssalget kan betragtes som en handelsagent, der opererer på provisionsbasis. De faktiske omstændigheder, som Kommissionen har fastslået, er derimod, at hele gruppens hjemmemarkedssalg er indirekte salg i den forstand, at savværkerne først sælger den pågældende vare til interne afregningspriser til Sveza-Les, som derefter videresælger på armslængdevilkår til de første uafhængige kunder på hjemmemarkedet. Der er intet, der tyder på, at Sveza-Les derved kunne betragtes som en handelsagent, der opererer på provisionsbasis. Kommissionen mindede i den forbindelse om følgende forhold: Alt salg på hjemmemarkedet foretages af Sveza-Les, og salgskontrakterne med Sveza-Les og savværkerne indeholder ingen klausul, der tyder på, at Sveza-Les optræder som handelsagent. Det hedder navnlig i nogle af købsaftalerne, at parterne for at aftale varernes pris i en vis periode har ret til at underskrive det relevante bilag. Men de pågældende bilag blev ikke fremlagt som led i kontrollen, og andre kontrakter, der indeholdt oplysninger om betalinger og salgsmængder, var forældede. Det fremgår således ikke af dokumentationen i sagsakterne, hvorledes købsprisen eller vederlaget til Sveza-Les var blevet fastsat ([14]). Kontrakterne indeholder heller ingen oplysninger om parternes øvrige rettigheder og forpligtelser. Eksempelvis er der ingen indberetningspligt, ingen forpligtelse til at underrette modparten i tilfælde af navneændring og ingen bestemmelser om parternes hæftelse i tilfælde af manglende opfyldelse af kontrakten ([15]). Kommissionen bemærkede, at Retten under lignende omstændigheder som dem, der var gældende for Sveza-Les' hjemmemarkedssalg, havde fastslået, at den justering, som Kommissionen foretog i forbindelse med eksportsalget i Interpipe-sagen, var uberettiget ([16]). På dette grundlag bekræftede Kommissionen, at det ikke var berettiget at foretage en justering for hjemmemarkedssalget i henhold til artikel 2, stk. 10, litra i). Derimod fremgår det klart af de kontrakter, der er indgået mellem savværkerne og Sveza-Les om eksportsalg, at Sveza-Les optræder som handelsagent og har ret til at opkræve provision for sådanne ydelser, hvilket savværkerne også betalte. På dette grundlag bekræftede Kommissionen, at det var berettiget at foretage en justering for eksportsalget i henhold til artikel 2, stk. 10, litra i).

(109) Kommissionen undersøgte endvidere påstanden om, at den påståede avance for hjemmemarkedssalget og den provision, der faktisk blev betalt for eksporttransaktioner, skulle have samme økonomiske konsekvenser for de eksporterende producenter. Som nærmere beskrevet i den virksomhedsspecifikke fremlæggelse af oplysninger var der forskelle mellem rentabiliteten for hjemmemarkedssalg og eksportsalg. Kommissionen fandt derfor, at den provision, som blev betalt til Sveza-Les for eksportsalg, ikke frembringer samme økonomiske resultater for gruppen af eksporterende producenter som de interne afregningspriser, som Sveza-Les opkrævede for hjemmemarkedssalg, der blev foretaget af Sveza-Les til de første uafhængige kunder. Påstanden blev derfor afvist.

([14]) Jf. analogt sag T-26/12 PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) mod Rådet, Rettens dom af 25. juni 2015, præmis 60.

([15]) Sag T-26/12 PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) mod Rådet, Rettens dom af 25. juni 2015, præmis 62.

([16]) Forenede sager C-191/09 P og C-200/09 P, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, Domstolens dom af 16. februar 2012, præmis 50-69.

(110) For det ottende hævdede Sveza-gruppen med hensyn til betragtning 71 i forordningen om midlertidig told, at situationen svarer til grundforordningens artikel 2, stk. 8, og artikel 2, stk. 9, hvori det er fastsat, at prisen til den første uafhængige kunde kan justeres for alle omkostninger, der påløber mellem import og videresalg. Desuden er grundforordningens artikel 2, stk. 1, på ingen måde til hinder for, at der foretages en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). Enhver anden fortolkning ville fratage artikel 2, stk. 10, litra i), herunder andet afsnit, dens effektive virkning.

(111) Kommissionen bemærkede, at ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 1, på en ene side og ordlyden i artikel 2, stk. 8, og artikel 2, stk. 9, på den anden side ikke er den samme. Mens det i artikel 2, stk. 1, er fastsat, at den normale værdi normalt skal baseres på de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet, er det i artikel 2, stk. 9, fastsat, at eksportprisen fastsættes på grundlag af den pris, hvortil de importerede varer første gang videresælges.

(112) Det skal ligeledes bemærkes, at Sveza-gruppen som forklaret i betragtning 108 ovenfor ikke har fremlagt nogen dokumentation for beløbet på den ønskede justering af den normale værdi, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). Den påståede forskel mellem købsprisen og videresalgsprisen, og hvordan denne pris blev beregnet, var ikke angivet skriftligt i nogen af de aftaler, Kommissionen er blevet forelagt. Ifølge Sveza-gruppen syntes den desuden at variere savværkerne imellem, og den ændrede sig i løbet af undersøgelsesperioden. Hertil kommer, som forklaret i betragtning 71 i forordningen om midlertidig told, at hvis en justering for avance i henhold til artikel 2, stk. 10, litra i), skal kvantificeres som et fradrag i den påståede avance, som Sveza-Les opkræver ved videresalget af varen, ville dette reelt set bringe prisen op på niveauet for det relevante salg mellem savværkerne og Sveza-Les. Hvis den påståede avance fratrækkes, ville grundlaget for fastsættelsen af den normale værdi med andre ord være salget mellem savværkerne og Sveza-Les. I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 1, skal den normale værdi imidlertid baseres på priserne ved salg til den første uafhængige kunde, hvilket Sveza- Les ikke er.

(113) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog Sveza-gruppen, at hvis der ikke fandtes én økonomisk enhed på eksportmarkederne, kunne der heller ikke være tale om én økonomisk enhed på hjemmemarkedet, eftersom Sveza-Les varetager samme funktioner på eksportmarkedet som på hjemmemarkedet. Kommissionen var uenig heri. Som forklaret nærmere i betragtning 93-112 fandt Kommissionen, at det økonomiske forhold mellem Sveza-Les og producenterne for så vidt angår eksportsalg er et forhold, hvor en leverandør sælger gennem en handelsagent, og er underlagt normale forretningsmæssige vilkår: Producenten bevarer ejendomsretten til og ansvaret for de solgte varer, mens Sveza-Les modtager en salgsprovision som fastsat i de relevante kontrakter. For hjemmemarkedssalget overtager Sveza-Les derimod ejendomsretten til og ansvaret for de solgte varer, og den påståede avance for dette salg var ikke klart defineret i kontrakterne. Hvad angår hjemmemarkedssalget, fakturerer Sveza-Les desuden savværkerne, normalt samme dag, som slutkunden faktureres, hvilket yderligere bekræfter, at forholdet ikke er forretningsmæssigt. Kommissionen mindede også om, at begrebet enkelt økonomisk enhed i forbindelse med justeringer i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, blev udviklet i Domstolens praksis ([17]) vedrørende »nominelle provisioner«, herunder en avance, som en forhandler modtager, som defineret i artikel 2, stk. 10, litra i), andet afsnit, og ikke for situationer, hvor faktiske provisioner er klart defineret og faktisk betalt, sådan som det er tilfældet i den aktuelle sag. Derfor afviste Kommissionen denne påstand.

(114) Sveza-gruppen hævdede, at Kommissionen havde dobbelttalt visse bonusser og provisioner, som Sveza-Les betalte til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder i Unionen, da disse beløb ikke blev genfaktureret til de eksporterende producenter. Sveza-Les mente derfor, at disse udgifter er omkostninger, der skyldes gennemførelsen af provisionsaftalerne.

(115) Kommissionen tog stilling til denne påstand sideløbende med sin beslutning om én økonomisk enhed og besluttede ikke at fratrække de bonusser og provisioner, der blev betalt til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder i Unionen, fra eksportprisen. Påstanden blev derfor godtaget.

([17]) Jf. henvisningerne i fodnote 15 og 16.

(116) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen, at eftersom Kommissionen havde fundet, at der var tale om én økonomisk enhed på hjemmemarkedet, burde Kommissionen ved sin beregning af SA&G-omkostningerne have anvendt en konsolideret resultatopgørelse for Sveza-Les og de eksporterende producenter i Sveza. Dette skyldes, at den konsoliderede resultatopgørelse ikke indeholder koncerninterne betalinger og kombinerer faktiske omkostninger og faktiske indtægter som værende for én økonomisk enhed.

(117) Sammen med den oprindelige spørgeskemabesvarelse havde Kommissionen anmodet de eksporterende producenter i gruppen om at fremlægge både deres reviderede regnskaber og eventuelle konsoliderede reviderede regnskaber. Ingen af de eksporterende producenter fremlagde sådanne konsoliderede oplysninger, heller ikke Sveza-Les, som ikke desto mindre var hovedaktionær i en af de eksporterende producenter. I Sveza-gruppen fandtes der ikke noget revideret konsolideret regnskab, og et sådant dokument kunne derfor ikke indberettes med henblik på denne undersøgelse. Selv om Sveza-Les fremlagde en konsolideret resultatopgørelse i forbindelse med krydstjekket uden kontrolbesøg, var det ikke muligt for Kommissionen at kontrollere dens nøjagtighed og pålidelighed, da det pågældende dokument ikke var behørigt revideret af et uafhængigt revisionsfirma. Kommissionen afviste derfor påstanden.

(118) Sveza-gruppen hævdede, at justeringen for de provisionsgebyrer, der blev betalt for eksportsalget, var diskriminerende, navnlig sammenlignet med den justering for provision, der var foretaget af en anden eksporterende producents eksportpris (UPG).

(119) Kommissionen fandt ingen forskelsbehandling mellem de to sager, da de to parters faktiske omstændigheder var forskellige, især kontraktforholdene mellem de forretningsmæssigt forbundne enheder i deres respektive virksomhedskoncerner. Selv om UPG erkendte, at det provisionsgebyr, der blev betalt for hjemmemarkedssalget, dækkede udgifter og tjenesteydelser i forbindelse med eksportsalg, blev hjemmemarkeds- og eksportsalg inden for Sveza-gruppen afviklet i henhold til særskilte retlige ordninger. Påstanden blev derfor afvist.

3.4. **Dumpingmargener**

(120) Som anført i betragtning 31-115 tog Kommissionen hensyn til de bemærkninger, der blev fremsat af interesserede parter efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger, og genberegnede dumpingmargenerne i overensstemmelse hermed.

(121) De endelige dumpingmargener, udtrykt i procent af varens cif-pris (omkostninger, forsikring og fragt), Unionens grænse, ufortoldet, fastsættes til følgende:

Virksomhed	Endelig dumpingmargen
Zheshartsky LPK LLC	15,80 %
Sveza-gruppen	14,40 %
Syktyvkar Plywood Mill	15,72 %
Andre samarbejdsvillige virksomheder	14,85 %
Alle andre virksomheder	15,80 %

(122) Beregningerne af de individuelle dumpingmargener inkl. korrektioner og justeringer, der blev foretaget som følge af de interesserede parters bemærkninger efter den foreløbige og den endelige fremlæggelse af oplysninger, blev fremlagt for de stikprøveudtagne eksporterende producenter.

4. **SKADE**

4.1. **Definition af EU-erhvervsgrenen og EU-produktionen**

(123) Da der ikke blev fremsat nogen bemærkninger til dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 80-82 i forordningen om midlertidig told.

4.2. **EU-forbruget**

(124) Kommissionen fastsatte EU-forbruget på grundlag af a) oplysninger indgivet af klageren vedrørende EU-erhvervsgrenens salg af samme vare til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder i Unionen, som blev krydstjekket med de salgsmængder, der blev indberettet af de stikprøveudtagne EU-producenter, og b) importen af den undersøgte vare fra alle tredjelande i henhold til Eurostat ([18]).

(125) Under hensyntagen til metoden til identifikation af importen, jf. afsnit 4.3.1, udviklede EU-forbruget sig således:

Tabel 1

EU-forbrug i kubikmeter (m³)

	2017	2018	2019	Undersøgelsesperiode
Samlet EU-forbrug	1 755 656	1 855 185	1 829 570	1 762 318
Indeks	*100*	*106*	*104*	*100*

Kilde: Klageren, de stikprøveudtagne EU-producenter og Eurostat.

(126) Forbruget i Unionen forblev stabilt i betragtede periode. En mere indgående analyse viser en stigning på 6 % fra 2017 til 2018, som i 2019 aftog til en stigning på 4 % i forhold til 2017 og slutteligt et fald, som indebar, at forbruget endte på samme niveau som i 2017.

4.3. **Import fra det pågældende land**

4.3.1. *Metode til identifikation af importen af den pågældende vare*

(127) Som anført i betragtning 86 i forordningen om midlertidig told blev importen af den pågældende vare inden indledningen af proceduren og den efterfølgende indførelse af en særlig Taric-kode ([19]) registreret på KN-niveau ([20]), som også omfatter andre varer end den pågældende vare. For at anslå importmængden af den pågældende vare i den betragtede periode anvendte Kommissionen det samme forhold (Taric/KN), som blev konstateret efter indledningen af undersøgelsen, mellem importmængderne for den fulde KN-kode og importen af den pågældende vare baseret på Taric-data. For importen fra det pågældende land blev forholdet ([21]) fastsat til 78 %.

(128) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede nogle af de interesserede parter, at fastsættelsen af importstatistikkerne fordrejede resultaterne. Nærmere bestemt blev det fremført, at når importen i kubikmeter sammenlignes med importen i ton, svarer resultaterne ikke til de alment anerkendte densitetsværdier for den undersøgte vare.

(129) Kommissionen analyserede disse påstande og fandt fordrejede data i de indberettede statistikker for den supplerende enhed (kubikmeter i det aktuelle tilfælde). Kommissionen besluttede derfor at omregne den indberettede vægt (i ton), som er et mere pålideligt og stabilt datasæt, til kubikmeter med henblik på at fastsætte importmængderne.

([18]) Kilde: Eurostatdata, tilpasset ved at anvende metoden i afsnit 4.3.1.
([19]) Taric-kode: 4412 33 00 10
([20]) KN-kode: 4412 33 00
([21]) Forholdet har ændret sig en anelse til 79 % siden offentliggørelsen af forordningen om midlertidig told, efter at der forelå nyere importstatistikker for en længere periode. Kommissionen anvendte hele måneders Taric-data fra indledningen af undersøgelsen frem til offentliggørelsen af forhåndsfremlæggelsen (dvs. fra november 2020 til april 2021).

(130) For at omregne ton til kubikmeter benyttede Kommissionen en omregningsnøgle, der blev fastsat til 0,69. Omregningsnøglen blev bestemt ud fra de alment anerkendte densitetsværdier for den pågældende vare. Omregningsnøglen blev foreslået af både eksporterende producenter og EU-producenter og faldt desuden inden for det interval, der var foreslået i den metode, der er indeholdt i klagen. Ydermere bekræftede analysen af de stikprøveudtagne eksporterende producenters gennemsnitlige salgsmængder i Unionen i ton og kubikmeter, at omregningsnøglen var korrekt ved 0,69. Efter revisionen blev forholdet for importen fra det pågældende land opjusteret en anelse til 79 %.

(131) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede den russiske eksporterende producent Sveza, at anvendelsen af et forhold (Taric/KN) baseret på import, efter proceduren var blevet indledt, ikke nødvendigvis afspejlede den fremherskende situation igennem hele den betragtede periode, da udviklingen for KN-koden kan være blevet påvirket af andre typer krydsfiner, der ikke er omfattet af undersøgelsen. Ligeledes blev det hævdet, at importen fra Rusland efter indledningen af undersøgelsen kunne have oplevet en markant stigning, og at importen af den pågældende vare inden indledningen af undersøgelsen derfor kunne være overvurderet. Sveza-gruppen hævdede også, at det ville være mere pålideligt at anvende russiske statistikker til bestemmelse af importen end Eurostat.

(132) Kommissionen fandt, at den metode, den havde anvendt, gjorde det muligt at foretage et rimeligt og pålideligt skøn, eftersom den pågældende vare indgik i en større varekurv af krydsfiner på statistisk niveau. Efter Kommissionens opfattelse ville anvendelsen af russiske eksportstatistikker ikke give større pålidelighed end Eurostats data, da de også omfatter andre varer end den pågældende vare. Sveza-gruppen fremlagde heller ikke nogen dokumentation for, at importen af andre typer krydsfiner som gruppe steg mere end birkekrydsfiner. Påstanden blev derfor afvist.

4.3.2. *Mængde og markedsandel for importen fra det pågældende land*

(133) Ved brug af ovennævnte metode fastsatte Kommissionen importmængden ud fra Eurostat-data. Markedsandelen for importen blev fastsat ved at sammenligne importmængden med EU-forbruget.

(134) Importen fra det pågældende land udviklede sig som følger:

Tabel 2

Importmængde (m³) og markedsandel

	2017	2018	2019	Undersøgelsesperiode
Importmængde fra Rusland (m³)	710 163	773 521	809 267	812 521
Indeks	*100*	*109*	*114*	*114*
Markedsandel	40 %	42 %	44 %	46 %
Indeks	*100*	*103*	*109*	*114*

Kilde: Eurostat.

(135) Importen fra det pågældende land steg med 14 % i den betragtede periode fra ca. 710 163 m³ til ca. 812 521 m³. Denne imports markedsandel steg fra 40 % til 46 % i løbet af den betragtede periode.

4.3.3. *Priser på importen fra det pågældende land og prisunderbud*

(136) Kommissionen fastsatte importpriserne på grundlag af Eurostats statistikker på KN-niveau (EUR/ton). Som forklaret i afsnit 4.3.1 blev importen af den pågældende vare registreret sammen med en større varekurv, men denne metode gav ikke desto mindre et pålideligt skøn over priserne og udviklingen over tid, da størstedelen af importen under denne KN-kode var den pågældende vare og derfor gjorde det muligt at sammenligne prisudviklingen mellem forskellige eksportlande.

(137) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anfægtede Sveza-gruppen anvendelsen af statistiske data på KN-niveau til at fastsætte importpriser, idet den pågældende vare henhører under en KN-kode, som også omfatter andre typer krydsfiner, hvilket gjorde oplysningerne upålidelige. Sveza hævdede endvidere, at Eurostats data var uden forbindelse til de faktiske markedsforhold og de priser, der faktisk blev observeret på markedet, hvilket yderligere understregede, at Kommissionens metode ikke var pålidelig.

(138) Kommissionen var uenig heri. Som forklaret ovenfor fandt Kommissionen, at dens metode til at vurdere mængden af og priserne på den russiske import af birkekrydsfiner gav mulighed for at foretage et rimeligt og pålideligt skøn. Med hensyn til pålideligheden af Eurostats priser bekræftes det i betragtning 140 og 141, at priserne fra Eurostats statistikker fulgte samme tendens som de vejede gennemsnitlige eksportpriser hos de stikprøveudtagne russiske eksporterende producenter. Dette viste, at Eurostats statistikker ikke afveg fra efterprøvede data specifikt vedrørende den pågældende vare, hvilket dermed bekræftede pålideligheden af dataene til fastsættelse af importpriserne.

(139) Gennemsnitspriserne på importen fra det pågældende land udviklede sig således:

Tabel 3

Importpriser (EUR/ton)

	2017	2018	2019	Undersøgelsesperiode
Rusland	646	681	608	584
Indeks	*100*	*105*	*94*	*90*

Kilde: Eurostat.

(140) De gennemsnitlige priser på importen fra Rusland faldt fra 646 EUR/ton i 2017 til 584 EUR/ton i undersøgelsesperioden, hvilket var et fald på 10 %. Gennemsnitsprisen på importen steg med 5 % i 2018 og faldt derefter i de efterfølgende perioder med 14 %.

(141) Samme tendens kan observeres, når man anvender de vejede gennemsnitlige eksportpriser som oplyst af de stikprøveudtagne eksporterende producenter, hvilket viser en pris på 434 EUR/m^3 i UP for den pågældende vare. Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede UPM, at beregningerne af underbud og målprisunderbud ikke var i overensstemmelse med Domstolens praksis, da de var baseret på en eksportpris, der var blevet justeret i henhold til artikel 2, stk. 9, mens der ikke var foretaget en tilsvarende justering af EU-erhvervsgrenens salgspris. Eftersom kun en mindre procentdel (4-7 %) af den russiske eksport blev solgt via en forretningsmæssigt forbundet virksomhed, fandt Kommissionen, at dette spørgsmåls indvirkning på beregningen af underbud var marginal og ikke ville ændre det forhold, at importen fra Rusland i væsentlig grad underbød EU-erhvervsgrenens priser. Hvad angår beregning af målprisunderbud (skadesmargen), blev Unionens ikkeskadevoldende pris desuden baseret på produktionsomkostningerne plus en målfortjeneste og udelukkede derfor eventuelle omkostninger for forretningsmæssigt forbundne forhandlere i Unionen svarende til situationen for den russiske eksport.

(142) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger anfægtede flere parter den gruppeinddeling, Kommissionen havde foretaget for at sammenligne forskellige varetyper. Nærmere bestemt blev det hævdet, at der ved beregning af overfladen på hver krydsfinér ved at multiplicere bredden med længden ikke blev taget hensyn til træfibrenes retning, og at der derved ikke blev taget hensyn til en vigtig bestemmende faktor for produktionsomkostninger og -priser. Dette påvirkede derfor gyldigheden af beregningerne af underbud og målprisunderbud.

(143) Med hensyn til gruppeinddelingen mindede Kommissionen om, at birkekrydsfiner sælges i mange forskellige dimensioner og kvaliteter og i henhold til bestemte kundespecifikationer, jf. betragtning 95 i forordningen om midlertidig told. Som allerede forklaret i betragtning 95 i forordningen om midlertidig told foretog Kommissionen derfor med henblik på at foretage en korrekt sammenligning af de varer, EU-erhvervsgrenen havde solgt, med tilsvarende varetyper, de russiske eksporterende producenter havde solgt, en approksimation ved at gruppere visse varetyper, der lignede hinanden, selv om den bibeholdt langt størstedelen af varetyperne. I betragtning af den brede vifte af varekontrolnumre, der kun varierede ganske lidt med hensyn til dimension, tykkelse og/eller belægning, var det muligt at gruppere de varekontrolnumre, der lignede hinanden mest, uden i urimelig grad at påvirke nøjagtigheden i sammenligningen. Denne metode gjorde det muligt for Kommissionen at sammenligne en kritisk masse af importmængde med EU-erhvervsgrenens salg. Konkret traf Kommissionen følgende foranstaltninger for at muliggøre en korrekt sammenligning af de pågældende varer: 1) tre typer phenolfilmbelægning blev grupperet

(F-W-HT som beskrevet i spørgeskemaet), 2) to typer uden belægning, men med lignende overfladekvaliteter, blev grupperet (CP og WG), og 3) Kommissionen beregnede overfladen på hver krydsfiner ved at multiplicere bredden med længden. Denne beregning blev foretaget i kvadratmilimeter for at gøre det muligt at sammenligne ensartede dimensioner, der var anbragt forskelligt og/eller indberettet forskelligt. En interesseret part hævdede, at prisforskellen mellem de forskellige varetyper samlet set var på [4-7 %]. Selv hvis den påståede prisforskel blev accepteret, anså Kommissionen ikke denne forskel for at være væsentlig. Dette viste nemlig, at den gruppeinddeling, som Kommissionen havde foretaget, ikke var til hinder for en korrekt prissammenligning. Kommissionen fandt derfor, at gruppeinddelingen i den foreløbige fase gav mulighed for en rimelig og pålidelig prissammenligning og varesammenlignelighed for tilsvarende varetyper.

(144) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger fremsatte nogle parter bemærkninger vedrørende beregningen af underbudsmargenen, jf. betragtning 100 i forordningen om midlertidig told. I forlængelse af disse bemærkninger og mindre ændringer af den vejede gennemsnitlige underbudsmargen blev margenen for de samarbejdsvillige stikprøveudtagne eksporterende producenter revideret og ligger nu på mellem 9,6 % og 18,4 % for importen fra det pågældende land til EU-markedet. Det vejede gennemsnitlige underbud, der blev konstateret på grundlag af oplysninger fra de stikprøveudtagne eksporterende producenter, var på 12,6 %.

(145) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen, at beregningerne af underbud og målprisunderbud var fejlbehæftede af følgende årsager: i) eftersom der ikke var nogen betydelig konkurrencemæssig overlapning mellem varetyper med oprindelse i Rusland og varetyper, der fremstilles og sælges af EU-erhvervsgrenen, var beregningerne ikke repræsentative, ii) grupperingen af forskellige varetyper var fejlagtig, da den ikke tog hensyn til forskelle i dimensioner, som har en indvirkning på priserne bl.a. på grund af de forskellige fiberretninger, og iii) Kommissionen havde i forbindelse med sine beregninger undladt at tage hensyn til SA&G og fortjeneste for forretningsmæssigt forbundne importører.

(146) Med hensyn til konkurrencemæssig overlapning fandt Kommissionen, i modsætning til hvad der blev hævdet, en betydelig matchningsgrad mellem salget i Unionen og i Rusland. Ligeledes blev det fastslået, at birkekrydsfiner, der blev solgt af EU-erhvervsgrenen og af russiske producenter, havde samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber, samt at EU-erhvervsgrenen og de eksporterende producenter konkurrerer i de samme sektorer og om de samme slutbrugere. Med hensyn til den anden påstand fastholdt Kommissionen sin holdning, som forklaret i betragtning 143, nemlig at grupperingen af visse varetyper og omregningen til overfladeareal var både hensigtsmæssig og nødvendig for at muliggøre en rimelig prissammenligning af tilsvarende varetyper i betragtning af de mange små variationer mellem forskellige varekontrolnumre. Kommissionen bemærkede også, at Sveza-gruppen ikke fremlagde nogen alternativ metode til at opnå en korrekt prissammenligning. Med hensyn til den tredje påstand fastholdt Kommissionen sin holdning, som anført i betragtning 141, og mindede om følgende.

(147) Med hensyn til beregningen af underbuddet tog Kommissionen udgangspunkt i det tidspunkt, hvor importen fra Rusland kom i konkurrence med EU-producenternes varer på EU-markedet, og så derfor på den første ikke forretningsmæssigt forbundne parts købspris, fordi denne part havde valget mellem at købe enten fra EU-erhvervsgrenen eller fra russiske leverandører. For så vidt angår eksportpriser til forretningsmæssigt forbundne importører, blev den metode, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 9, anvendt. En analog anvendelse af grundforordningens artikel 2, stk. 9, gør det muligt at fastsætte en pris, der fuldt ud kan sammenlignes med den pris, der anvendtes ved undersøgelsen af salg til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder, og som også kan sammenlignes med EU-erhvervsgrenens salgspriser, og det var derfor berettiget at fratrække SA&G og fortjeneste fra den forretningsmæssigt forbundne importørs videresalgspris til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder.

(148) Et sådant fradrag var også nødvendigt for at muliggøre en nøjagtig beregning af målprisunderbuddet. EU-erhvervsgrenens målpris var baseret på dens produktionsomkostninger plus målfortjenesten, men uden hensyntagen til, hvorvidt varerne efterfølgende blev solgt i Unionen til forretningsmæssigt forbundne eller ikke forretningsmæssigt forbundne kunder, og omfattede derfor heller ikke SA&G og fortjeneste for forretningsmæssigt forbundne salgsenheder i Unionen.

4.4. **EU-erhvervsgrenens økonomiske situation**

4.4.1. *Generelle bemærkninger*

(149) Da der ikke blev fremsat nogen bemærkninger til dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 101-105 i forordningen om midlertidig told.

4.4.2. *Makroøkonomiske indikatorer*

4.4.2.1. Produktion, produktionskapacitet og kapacitetsudnyttelse

(150) Da der ikke blev fremsat nogen bemærkninger til dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 106-109 i forordningen om midlertidig told.

4.4.2.2. Salgsmængde og markedsandel

(151) EU-erhvervsgrenens salgsmængde og markedsandel udviklede sig i den betragtede periode som følger, idet der er taget hensyn til den metode til identifikation af importen, der er beskrevet i afsnit 4.3.1:

Tabel 4

Salgsmængde og markedsandel

	2017	2018	2019	UP
Salgsmængde på EU-markedet i alt (i m^3)	821 341	818 621	757 103	680 243
Indeks	*100*	*100*	*92*	*83*
Markedsandel	47 %	44 %	41 %	39 %
Indeks	*100*	*94*	*88*	*83*

Kilde: Klageren, de stikprøveudtagne EU-producenter og Eurostat.

(152) Igennem hele den betragtede periode gik EU-erhvervsgrenens samlede salgsmængde betydeligt tilbage med 17 %. EU-salget forblev på samme niveau fra 2017 til 2018, men viste i 2019 en tilbagegang på 8 % og en yderligere tilbagegang på 10 % fra 2019 frem til UP.

(153) Ligeledes blev EU-erhvervsgrenens markedsandel reduceret med 17 % i en konstant faldende tendens, der reducerede EU-erhvervsgrenens tilstedeværelse på markedet fra 47 % af markedsandelen i 2017 til 39 % i UP.

4.4.2.3. Vækst

(154) I en situation med et sundt marked og stabilt EU-forbrug viser ovenstående tal, at EU-erhvervsgrenen oplevede en betydelig tilbagegang med hensyn til produktion, salgsmængde og markedsandel.

4.4.2.4. Beskæftigelse og produktivitet

(155) Da der ikke blev fremsat nogen bemærkninger til dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 114-116 i forordningen om midlertidig told.

4.4.2.5. Dumpingmargenens størrelse og genrejsning efter tidligere dumping

(156) Da der ikke blev fremsat nogen bemærkninger til dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 117-118 i forordningen om midlertidig told.

4.4.3. *Mikroøkonomiske indikatorer*

(157) Da der ikke blev fremsat nogen bemærkninger til dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 119-131 i forordningen om midlertidig told.

4.5. **Konklusion vedrørende skade**

(158) I en situation med stabilt EU-forbrug steg importen fra Rusland i den betragtede periode (+ 14 %) til priser, der i betydeligt omfang underbød EU-erhvervsgrenens priser. Det gjorde det muligt for russiske eksporterende producenter at nå op på en markedsandel på 46 % i UP (en stigning fra 40 % i 2017).

(159) Under disse omstændigheder forværredes EU-erhvervsgrenens økonomiske situation, idet alle de vigtigste makroindikatorer udviste en negativ tendens: produktion (– 14 %), EU-salg (– 17 %) og en betydelig nedgang i markedsandelen (fra 47 % til 39 %) i den betragtede periode.

(160) Som reaktion på presset fra de lave russiske priser forsøgte EU-erhvervsgrenen at reducere omkostningerne, og der blev foretaget justeringer i beskæftigelsen (– 12 %), jf. tabel 6 i forordningen om midlertidig told. Men resultatet af presset fra dumpingimporten fra Rusland i form af øgede mængder og lave priser var, at EU-salget faldt, og lagerbeholdningerne steg hurtigt (+ 22 %) i den betragtede periode og nåede deres maksimale niveau (+ 41 %) i 2018, jf. tabel 9 i forordningen om midlertidig told.

(161) EU-erhvervsgrenens produktionsomkostninger steg betydeligt i den betragtede periode (+ 10 %), jf. tabel 7 i forordningen om midlertidig told, hovedsageligt på grund af en kraftig stigning i råmaterialepriserne.

(162) EU-erhvervsgrenens omkostninger steg mere end salgspriserne på grund af presset fra dumpingimporten. Rentabiliteten kollapsede derfor i den betragtede periode og gik fra en sund situation (+ 9,7 %) i 2017 til et uholdbart tabsgivende scenario (– 2,8 %) i UP, jf. tabel 10 i forordningen om midlertidig told.

(163) På baggrund af ovenstående konkluderede Kommissionen, at EU-erhvervsgrenen led væsentlig skade, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 5.

5. **ÅRSAGSSAMMENHÆNG**

5.1. **Virkningerne af dumpingimporten**

(164) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede nogle parter, at importen fra Rusland ikke kunne være årsag til skaden, eftersom de opererer i forskellige markedssegmenter.

(165) Som beskrevet i afsnit 5.2.7 nedenfor blev det fastslået i undersøgelsen, at EU-erhvervsgrenen og de eksporterende producenter konkurrerer i de samme sektorer og leverer til de samme slutbrugere.

(166) Da der ikke blev fremsat yderligere bemærkninger vedrørende dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 138-141 i forordningen om midlertidig told.

5.2. **Virkningerne af andre faktorer**

5.2.1. *Import fra tredjelande*

(167) For at fastslå importmængden fra tredjelande anvendte Kommissionen som forklaret i afsnit 4.3.1, det samme forhold (Taric/KN), som var blevet konstateret efter indledningen af undersøgelsen, mellem importmængderne i ton for den fulde KN-kode og importen af den pågældende vare baseret på Taric-data. For at omregne ton til kubikmeter benyttede Kommissionen en omregningsnøgle på 0,69.

(168) De eneste tredjelande, fra hvilke der blev importeret betydelige mængder til Unionen, var Belarus og Ukraine. For Belarus blev det forhold (Taric/KN), som var blevet konstateret efter indledningen af undersøgelsen, fastsat til 39 %, og for Ukraine til 61 %.

(169) Kommissionen fastsatte importpriserne på grundlag af EUR/ton på KN-niveau, jf. afsnit 4.3.2.

(170) Importmængden fra andre tredjelande udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 5

Import fra tredjelande

Land		2017	2018	2019	Undersøgelsesperiode
Ukraine	Mængde (m³)	67 831	83 465	86 795	88 303
	Indeks	*100*	*123*	*128*	*130*
	Markedsandel	4 %	4 %	5 %	5 %
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	651	725	641	616
	Indeks	*100*	*111*	*98*	*95*
Belarus	Mængde (m³)	124 561	141 310	138 307	145 731
	Indeks	*100*	*113*	*111*	*117*
	Markedsandel	7 %	8 %	8 %	8 %
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	403	481	387	363
	Indeks	*100*	*119*	*96*	*90*
Andre tredjelande ([22])	Mængde (m³)	31 760	38 267	38 097	35 520
	Indeks	*100*	*120*	*120*	*112*
	Markedsandel	2 %	2 %	2 %	2 %
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	566	576	565	561
	Indeks	*100*	*102*	*100*	*99*
Alle andre tredjelande end Rusland i alt	Mængde (m³)	224 153	263 043	263 199	269 555

([22]) Forholdet (Taric/KN) efter indledningen af undersøgelsen mellem importmængden under den fulde KN-kode og importen af den pågældende vare ud fra Taric-koder for »andre tredjelande« er fastsat til 8 %.

	Indeks	*100*	*117*	*117*	*120*
	Markedsandel	13 %	14 %	14 %	15 %
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	537	574	535	520
	Indeks	*100*	*107*	*100*	*97*

Kilde: Eurostat.

(171) Sammenlignet med Rusland havde Belarus og Ukraine en begrænset tilstedeværelse på EU-markedet. I den betragtede periode forblev deres markedsandele forholdsvis stabile med en minimal stigning på 1 procentpoint i den betragtede periode til henholdsvis 8 % og 5 % i UP. Alle de øvrige tredjelande øgede deres markedstilstedeværelse en anelse, men deres markedsandel forblev lav på 2 %. Den kombinerede markedsandel for importen fra alle tredjelande med undtagelse af Rusland steg med 1 % fra 2017 til 2018 og med 1 % fra 2019 frem til UP, hvor den nåede op på 15 %.

(172) Hvad angår priserne i den betragtede periode, solgte Ukraine til lidt højere priser end Rusland, og Belarus til lavere priser. De lavere priser fra Belarus forklarede såvel importører som klagere med landets begrænsede teknologi, som kun gør det muligt at producere en meget specifik varetype af ringere kvalitet. I modsætning til Belarus vedrørte importen fra Rusland en bredere vifte af varer og desuden birkekrydsfiner af højere kvalitet, som således havde højere gennemsnitspriser.

(173) På dette grundlag konkluderede Kommissionen, at virkningerne af importen fra andre lande ikke svækker årsagssammenhængen mellem dumpingimporten fra Rusland og den væsentlige skade, som EU-producenterne har lidt.

(174) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen, at Kommissionen ikke havde taget hensyn til, at importen både fra Belarus og Ukraine steg i mængde og endog til lavere priser (justeret for told) end den russiske eksport til Unionen, hvilket var medvirkende til skaden. Ved ikke at tage hensyn til disse forhold har Kommissionen angiveligt begået en åbenlys fejl i sin analyse af importen fra tredjelande. Den Russiske Føderations regering hævdede, at Kommissionen ikke havde foretaget en korrekt vurdering af virkningerne af importen fra tredjelande på EU-erhvervsgrenen.

(175) Kommissionen afviste denne påstand. For det første mindede den om, at importpriserne for så vidt angår importen fra Ukraine var baseret på Eurostat-data på cif-niveau og dermed ufortoldet. Kommissionen bekræftede således, at priserne fra Ukraine var højere end de russiske importpriser. Hvis Kommissionen sammenlignede importen fra Rusland og Ukraine justeret for told (hvilket kun gælder importen fra Rusland), ville priserne fra begge lande under alle omstændigheder ligge inden for samme interval. I betragtning af dens begrænsede mængde og markedsandel svækker importen fra Ukraine ikke årsagssammenhængen mellem dumpingimporten fra Rusland og den væsentlige skade, som EU-producenterne har lidt.

(176) For det andet steg mængderne fra både Ukraine og Belarus fra et forholdsvis beskedent udgangspunkt, og deres indvirkning på EU-markedet var marginal, da deres respektive markedsandele kun steg med 1 procentpoint, hvorimod den russiske imports markedsandel steg med 6 procentpoint. Kommissionen bekræftede derfor sin foreløbige konklusion om, at importen fra andre lande ikke svækkede årsagssammenhængen.

(177) Og endelig mindede Kommissionen om, at importen fra andre tredjelande end Ukraine og Belarus kun tegnede sig for ca. 2 % af EU-markedet og forblev på dette niveau i den betragtede periode. Prisniveauet var ligeledes stabilt i den betragtede periode. Den pågældende import blev derfor ikke anset for at kunne forvolde EU-erhvervsgrenen skade. Denne påstand blev derfor afvist.

5.2.2. *EU-erhvervsgrenens eksportresultater*

(178) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede en eksporterende producent, Sveza-gruppen, at EU-erhvervsgrenens positive eksportresultater bidrog til skaden, da stigningen i eksportsalget angiveligt var til skade for hjemmemarkedssalget. Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede den russiske regering desuden, at EU-erhvervsgrenens eksportresultater (øget eksport til lave priser) havde været årsag til skaden.

(179) I UP havde EU-erhvervsgrenen tilstrækkelig produktionskapacitet til at dække stigningen i eksportsalget. Det samme var tilfældet for de stikprøveudtagne EU-producenter. Derudover udgjorde stigningen i eksportmængden kun en lille del af faldet på 17 % i salgsmængden på hjemmemarkedet, jf. tabel 4 ovenfor. Følgelig har stigningen i EU-erhvervsgrenens eksport ikke bidraget til den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt.

(180) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger bemærkede den eksporterende producent UPM, at analysen af eksportresultaterne i forordningen om midlertidig told var baseret på data for de stikprøveudtagne EU-producenter, som viste en stigning, snarere end eksportresultaterne for EU-erhvervsgrenen som helhed, som ifølge klagernes skøn viste et fald.

(181) De eksporttal for hele EU-erhvervsgrenen, som klageren fremlagde, viste et fald på 4 % i den betragtede periode. Mens eksportmængderne faldt med 12 % fra 2017 til 2019, steg eksportmængden med 8 % fra 2019 frem til UP, hvilket resulterede i en stigning i eksportens procentdel af det samlede salg. Hele EU-erhvervsgrenens eksportresultater kunne derfor ikke have bidraget til den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt.

(182) Da der ikke blev fremsat yderligere bemærkninger vedrørende dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 150-152 i forordningen om midlertidig told.

5.2.3. *Konkurrencemæssig ulempe med hensyn til adgang til det vigtigste råmateriale*

(183) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede nogle parter, at EU-erhvervsgrenen lider under en begrænset tilgængelighed af det vigtigste råmateriale, nemlig birketømmer, som angiveligt medførte lavere produktionsmængder og omkostningsstigninger og dermed var årsag til skaden.

(184) Som forklaret i betragtning 154 i forordningen om midlertidig told kunne adgang til råmaterialet (birketømmer) ikke forklare skaden, eftersom EU-producenterne havde tilstrækkelig adgang til birketømmer. Tabel 9 i forordningen om midlertidig told viser, at de stikprøveudtagne EU-producenters lagerbeholdninger voksede med 22 % i løbet af den betragtede periode, og med 6 % fra 2019 frem til UP. Udviklingen i lagerbeholdningerne tydede på, at problemet ikke lå i produktionen, men snarere i markedsføringen heraf. Faldet i produktionen i den betragtede periode kunne derfor ikke forklares med tilgængeligheden af tømmer.

(185) Undersøgelsen viste også, at omkostningerne til råmaterialer ikke svækkede årsagssammenhængen. Problemet bestod snarere i EU-erhvervsgrenens begrænsede evne til at hæve priserne i samme omfang som omkostningsstigninger som følge af presset fra dumpingimporten fra Rusland, både med hensyn til mængder og priser. Som forklaret i betragtning 155 i forordningen om midlertidig told kunne dette især konstateres ved, at EU-erhvervsgrenens produktionsomkostninger faldt mellem 2019 og UP, og at dette ikke førte til en forbedring af rentabiliteten. Kommissionen tilbageviste derfor disse påstande.

5.2.4. *Selvforskyldt skade*

(186) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede den russiske regering, at ikke realiserede kapacitetsudvidelser for at imødekomme en produktionsstigning var årsag til skaden.

(187) Kommissionen fandt — i modsætning til påstanden — at de årlige investeringer, som det fremgår af tabel 10 og forklaret i betragtning 130 i forordningen om midlertidig told, faldt med 1 % i den betragtede periode. Som forklaret i betragtning 108 i forordningen om midlertidig told blev EU-produktionskapaciteten ligeledes reduceret med i alt 3 % i den betragtede periode.

(188) Kommissionen konkluderede derfor, at påstanden om, at investeringer i ekspansionskapacitet var en kilde til skaden, var ubegrundet, jf. betragtning 156 og 157 i forordningen om midlertidig told.

5.2.5. *Strejker i Finland*

(189) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede en række interesserede parter, at strejkerne i Finland havde påvirket EU-erhvervsgrenen negativt, hvilket resulterede i lavere produktionsmængder og dermed lavere salgsmængder. Strejkerne skulle angiveligt også have ført til en stigning i omkostningerne med lavere rentabilitet til følge.

(190) Stigningen i lagerbeholdningerne viste, som det fremgår af tabel 9 i forordningen om midlertidig told, at problemerne ikke skyldtes produktionen. Hvad angår omkostningsstigningen, viste tabel 7 i forordningen om midlertidig told — i modsætning til påstandene — et fald i omkostningerne i den periode, hvor strejkerne fandt sted. Kommissionen konkluderede derfor, at strejkerne på de finske savværker ikke bidrog til den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt.

5.2.6. *Virkningerne af covid-19*

(191) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede nogle parter, at de nedlukninger, der blev indført som følge af covid-19, kan have resulteret i produktionsafbrydelser, som kan have påvirket produktionsmængder, beskæftigelse og omkostninger. Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede den russiske regering desuden, at covid-19-pandemien var hovedårsagen til EU-erhvervsgrenens skadevoldende situation.

(192) Som forklaret i betragtning 128 viste udviklingen i lagerbeholdningerne og omkostningerne det modsatte. Covid-19-krisen havde ingen negativ virkning på produktionsmængderne og beskæftigelsen i UP. Kommissionen tilbageviste derfor disse påstande og konkluderede, at virkningerne af covid-19 ikke svækker årsagssammenhængen.

5.2.7. *Varernes sammenlignelighed*

(193) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede nogle parter, at der ikke var en konkurrencemæssig overlapning mellem birkekrydsfiner produceret af den russiske erhvervsgren og det krydsfiner, der fremstilles af EU-erhvervsgrenen, da de angiveligt producerer forskellige kvaliteter til forskellige segmenter, og at importen fra Rusland derfor ikke var årsag til skaden.

(194) Kommissionen sammenlignede ikke desto mindre tusindvis af forskellige typer krydsfiner og konstaterede en betydelig matchningsgrad (over 68 %) mellem EU-salget og de importerede varer fra Rusland. Undersøgelsen fastslog endvidere, at ikke kun havde de importerede varer og de samme EU-varer samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber, men både EU-erhvervsgrenen og de eksporterende producenter konkurrerer desuden i de samme sektorer og om de samme slutbrugere. Kommissionen konkluderede således, at den påståede manglende varesammenlignelighed og konkurrence ikke svækkede årsagssammenhængen.

(195) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger insisterede Sveza-gruppen på, at der var en betydelig mangel på varesammenlignelighed og dermed konkurrencemæssig overlapning, som skal tages i betragtning i forbindelse med analysen af årsagssammenhængen. Parten hævdede endvidere, at Kommissionens argument om, at varesammenlignelighed ikke påvirker årsagssammenhængen, var fejlagtig og i strid med WTO's regler. Den russiske regering hævdede også, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad havde analyseret varernes sammenlignelighed og den konkurrencemæssige overlapning mellem varetyper med forskellige egenskaber.

(196) Kommissionen var uenig i påstanden om, at den ikke havde taget hensyn til varernes sammenlignelighed med henblik på årsagssammenhæng, og anså påstanden for at være en fejlfortolkning af dens konklusioner. Som anført i betragtning 194 fandt Kommissionen — i modsætning til den eksporterende producents påstand — at der i betragtning af den betydelige varematchningsgrad og konkurrence i de samme sektorer og om de samme brugere var både varesammenlignelighed og konkurrence. Påstanden om manglende varesammenlignelighed og konkurrence var derfor ubegrundet og kunne ikke svække årsagssammenhængen.

(197) En anden eksporterende producent, SPM, henviste ligeledes til den påståede manglende varesammenlignelighed og konkurrence og anmodede om, at varetyper, der ikke var produceret af EU-erhvervsgrenen, skulle udelukkes fra varedækningen.

(198) Kommissionen afviste denne påstand af de årsager, der er anført i betragtning 196. Kommissionen mindede desuden om, at den som beskrevet i betragtning 143 havde grupperet varetyper, der lignede hinanden, for at der kunne foretages en rimelig prissammenligning baseret på repræsentative mængder mellem importen fra Rusland og den vare, som EU-erhvervsgrenen solgte.

(199) Da der ikke blev fremsat yderligere bemærkninger vedrørende dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 162 og 163 i forordningen om midlertidig told.

(200) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen, at Kommissionen ikke havde taget behørigt hensyn til oplysninger vedrørende data for perioden efter UP, som efter partens opfattelse viste, at importen fra Rusland ikke kunne forvolde EU-erhvervsgrenen skade. Parten henviste navnlig til visse erklæringer fra klageren om, at de ikke havde formået at overvælte de globale prisstigninger som følge af indgåede kontrakter, og at der i perioden efter UP hverken var tale om underbud eller målprisunderbud. I stedet var det langtidskontrakter og udsving i råvarepriserne, der var kilden til den påståede skade.

(201) SPM hævdede også, at Kommissionen ikke havde taget behørigt hensyn til udviklingen efter UP ved sin vurdering af skade og årsagssammenhæng, hvilket ifølge SPM er påkrævet, når udviklingen efter UP er åbenlys, ubestridt og varig.

(202) Kommissionen undersøgte situationen i UP i forbindelse med sin analyse af skade og årsagssammenhæng. Kommissionen mindede om, at der i henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 1, normalt ikke skal tages hensyn til oplysninger, som vedrører en periode efter undersøgelsesperioden. Den fandt endvidere, at situationen efter UP er af midlertidig art og er resultatet af en uventet og hurtig genopretning efter covid-19-krisen. Kommissionen fandt derfor ikke, at disse midlertidige omstændigheder var af en sådan art, at de gjorde den foreslåede indførelse af endelig antidumpingtold uhensigtsmæssig, selv ikke i lyset af udviklingen efter UP. Som forklaret i betragtning 16 vil Kommissionen dog analysere situationen efter UP i forbindelse med en eventuel suspension af tolden som følge af en midlertidig forandring af markedsvilkårene. Denne analyse vil imidlertid blive foretaget på et senere tidspunkt og afsluttet i en særskilt afgørelse.

5.3. **Konklusion om årsagssammenhæng**

(203) På grundlag af ovenstående og da der ikke blev fremsat yderligere bemærkninger, konkluderede Kommissionen, at ingen af de faktorer, der blev analyseret enten individuelt eller samlet, svækkede årsagssammenhængen mellem dumpingimporten og den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, i et sådant omfang at denne forbindelse ikke længere ville være reel og væsentlig, hvilket bekræfter konklusionen i betragtning 164-166 i forordningen om midlertidig told.

6. **FORANSTALTNINGERNES OMFANG**

6.1. **Skadesmargen**

(204) UPM's og Sveza-gruppens påstande vedrørende justeringer i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, i beregningen af underbud gælder også for beregningen af skadestærsklen. Disse påstande blev afvist af Kommissionen, som anført i afsnit 4.3.3 ovenfor.

(205) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen også, at Kommissionen havde foretaget en fejlagtig beregning af skadesmargenen, idet den ikke havde fratrukket de skadevoldende virkninger af andre faktorer. Ifølge Sveza-gruppen skal Kommissionen sikre, at den eventuelle antidumpingtold ikke overstiger det beløb, der er nødvendigt for at opveje dumpingimportens skadevoldende virkninger, bl.a. ved at sikre, at antidumpingtoldens størrelse ikke påvirkes af skadevoldende virkninger forårsaget af andre faktorer end denne import. Kommissionen skulle derfor have justeret skadesmargenen for at udelukke skade forårsaget af andre faktorer end importen fra Rusland.

(206) For det første mindede Kommissionen om, at antidumpingtolden var baseret på den fastsatte dumpingmargen. Den indførte told overstiger således ikke, hvad der er nødvendigt for at opveje dumpingimportens skadevoldende virkninger, til trods for at den konstaterede skadesmargen er betydeligt højere end dumpingmargenen. I den forbindelse mindede Kommissionen også om, at den — som beskrevet i afsnit 5.2 — havde undersøgt en række andre faktorer, der muligvis kan have medvirket til skaden, og fandt, at ingen af disse faktorer, hverken hver for sig eller i kombination, kunne svække årsagssammenhængen mellem dumpingimporten og den forvoldte skade. Og endelig skal fastsættelsen af skadesmargenen ske i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 2c og 2d. Kommissionen tog derfor hensyn til de anførte faktorer, da den fastsatte målprisen og rentabilitetsniveauet.

(207) Som fastsat i grundforordningens artikel 9, stk. 4, tredje afsnit, og idet Kommissionen ikke registrerede importen i forhåndsfremlæggelsesperioden, analyserede den udviklingen i importmængderne for at fastslå, om der havde været en yderligere væsentlig stigning i den import, som var omfattet af undersøgelsen i forhåndsfremlæggelsesperioden, og dermed lade den yderligere skade, der forårsages af en sådan stigning, afspejle i forbindelse med fastsættelsen af skadesmargenen.

(208) På grundlag af data fra Surveillance 2-databasen var importmængderne fra Rusland i den fire uger lange forhåndsfremlæggelsesperiode 98,6 % højere end den gennemsnitlige importmængde i en periode på fire uger i undersøgelsesperioden. På dette grundlag konkluderede Kommissionen, at der var sket en væsentlig stigning i den import, som var omfattet af undersøgelsen i forhåndsfremlæggelsesperioden.

(209) For at afspejle den yderligere skade, som var forårsaget af stigningen i importen, besluttede Kommissionen af justere skadestærsklen baseret på stigningen i importmængden, der i henhold til ordlyden i grundforordningens artikel 9, stk. 4, betragtes som den relevante vægtningsfaktor. Den beregnede derfor en multiplikationsfaktor, der blev fastlagt ved at dividere summen af importmængden i den fire uger lange forhåndsfremlæggelsesperiode på 85 449 ton og de 52 uger i UP med importmængden i UP ekstrapoleret til 56 uger. Det fremkomne tal, dvs. 1,02, afspejler den yderligere skade, som den yderligere stigning i importen forårsagede. Skadesmargenen blev således multipliceret med denne faktor. Den endelige skadestærskel er således som følger:

Land	Virksomhed	Skadesmargen
Rusland	Zheshartsky LPK LLC	58,3 %
	Sveza-gruppen	32,2 %
	Syktyvkar Plywood Mill	43,8 %
	Andre samarbejdsvillige virksomheder	39,9 %
	Alle andre virksomheder	58,3 %

(210) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen, at Kommissionen ikke var berettiget til at foretage en justering af skadesmargenen i henhold til artikel 9, stk. 4. For det første hævdede parten, at Kommissionen havde anvendt to forskellige datakilder, nemlig Surveillance 2-databasen og Eurostat, til sin konstatering af en væsentlig stigning i importen. Der var blevet anvendt én kilde til at fastslå importen i forhåndsfremlæggelsesperioden og en anden kilde kombineret med en angiveligt upålidelig metode til at fastslå importmængden i UP. Konklusionen om en væsentlig stigning i importen var dermed ikke baseret på en objektiv undersøgelse af positivt bevismateriale. Derudover hævdede Sveza-gruppen, at importen i forhåndsfremlæggelsesperioden hverken underbød eller målprisunderbød EU-erhvervsgrenens priser, og at denne import derfor ikke kunne have forvoldt yderligere skade.

(211) Som forklaret i betragtning 207 er det importmængderne og ikke priserne, der var afgørende for at vurdere, om en eventuel yderligere skade skyldtes stigningen i importen. I henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 4, tredje afsnit, skal Kommissionen afspejle den yderligere skade, der følger af en yderligere væsentlig stigning i den import, der er omfattet af undersøgelsen, når der ikke har fundet registrering sted i forhåndsfremlæggelsesperioden. Da stigningen i importen fra Rusland i denne periode objektivt set var meget væsentlig, justerede Kommissionen derfor skadesmargenerne i henhold til denne bestemmelse, idet artiklens tekst har følgende ordlyd: »skal […] lade […] afspejle«. For så vidt angår anvendelsen af forskellige datakilder mindede Kommissionen om, at analysen var baseret

på én og samme datakilde, nemlig oplysninger indsamlet af toldmyndighederne, uanset hvilken database disse oplysninger var indeholdt i. Kommissionen mindede også om, at selv om begge databaser (Eurostat og Surveillance 2) tilføres samme oplysninger, er det kun Surveillance 2, der indeholder de data på dagsniveau, der er nødvendige for denne analyse. Hvad angår pålideligheden af Eurostats data og metoden til fastsættelse af importmængden i UP, bekræftede Kommissionen sin holdning som anført i afsnit 4.3. Kommissionen tilbageviste derfor påstanden.

(212) Da der ikke blev fremsat yderligere bemærkninger vedrørende dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 168-177 i forordningen om midlertidig told.

7. **UNIONENS INTERESSER**

7.1. **EU-erhvervsgrenens interesser**

(213) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede den eksporterende producent Segezha, som ikke indgik i stikprøven, at indførelsen af foranstaltningerne ville være til skade for EU-producenterne på grund af risikoen for repressalier fra den russiske regerings side kombineret med sandsynligheden for eksportrestriktioner på råmaterialer. Kommissionen var ikke i besiddelse af nogen dokumentation, der tydede på, at den russiske regering havde til hensigt at gribe til repressalier som følge af denne procedure, og anså derfor påstanden for ubegrundet.

(214) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen, at det ikke var sandsynligt, at antidumping-foranstaltningerne ville medføre nogen konkret fordel for EU-erhvervsgrenen, da der på grund af manglende produktionskapacitet i Unionen til at dække efterspørgslen i Unionen fortsat ville være import fra Rusland, som det blev konstateret efter indførelsen af foranstaltningerne. Kommissionen mindede om, at formålet med foranstaltningerne ikke er at blokere for importen fra Rusland, men at skabe lige konkurrencevilkår, som gør det muligt at fortsætte med at købe birkekrydsfiner fra Rusland, men til rimelige priser.

(215) Da der ikke blev fremsat yderligere bemærkninger vedrørende dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 179 og 182 i forordningen om midlertidig told.

7.2. **Ikke forretningsmæssigt forbundne importørers interesser**

(216) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede en række interesserede parter, at indførelsen af antidumpingtold ville øge materialeomkostningerne for dem selv og for deres kunder. Disse ekstraomkostninger ville være vanskelige at dække og ville derfor være en trussel for deres rentabilitet og konkurrenceevne. Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Birch Plywood Alliance også, at foranstaltningerne ville have negative virkninger for importører og brugere.

(217) Med hensyn til de økonomiske konsekvenser for importørerne viste undersøgelsen, at de stikprøveudtagne importører har en rentabel forretning med en vejet fortjeneste på 4,7 % med forskellige andele af birkekrydsfiner i deres varesortiment, jf. betragtning 185 i forordningen om midlertidig told.

(218) Bemærkningerne til importørernes interesser efter fremlæggelsen af de foreløbige konklusioner vedrørende EU-erhvervsgrenens manglende kapacitet var de samme som bemærkningerne fra brugerne og behandles i afsnit 7.3 nedenfor.

(219) Da der ikke blev fremsat yderligere bemærkninger vedrørende ikke forretningsmæssigt forbundne importørers interesser, bekræftedes konklusionerne i betragtning 189-190 i forordningen om midlertidig told.

7.3. **Brugernes interesser**

(220) Efter fremlæggelsen af de foreløbige konklusioner hævdede nogle parter, at en antidumpingtold ville true brugernes rentabilitet og konkurrenceevne. Det blev også hævdet, at vurderingen af brugernes interesser i forordningen om midlertidig told var baseret på en undersøgelse bestilt af klageren, og at Kommissionen havde bortset fra oplysninger, som importører og brugere havde afgivet i deres spørgeskemaer.

(221) For så vidt angår anvendelsen af de oplysninger, der var afgivet til interesserede parter, mindede Kommissionen om, at vurderingen af Unionens interesser, herunder af brugernes interesser, blev foretaget på grundlag af de foreliggende oplysninger, bl.a. spørgeskemaer til importører og brugere samt oplysninger fra interesserede parter. For så vidt angår virkningen for brugerne, vil indførelsen af foranstaltninger sandsynligvis have forskellige virkninger for brugerne, afhængigt af andelen af birkekrydsfiner i de samlede omkostninger for den pågældende sektor og muligheden for at vælte omkostningerne over på forbrugerne i aftagerleddet, jf. betragtning 194 i forordningen om midlertidig told. På grundlag af redegørelserne i betragtning 194 og 195 i forordningen om midlertidig told fastslog Kommissionen, at foranstaltningernes eventuelle negative virkninger for brugerne ikke opvejer foranstaltningernes positive virkninger for EU-producenterne.

(222) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede nogle parter, at EU-producenterne havde nægtet at levere visse varer eller til visse kunder.

(223) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Birch Plywood Alliance og Sveza-gruppen, at EU-producenternes utilstrækkelige forsyning ikke er indirekte eller midlertidig, men strukturel, og at EU-producenterne nægter at levere visse varer eller til visse kunder.

(224) Kommissionen mindede om, at EU-erhvervsgrenen ikke er underlagt nogen forpligtelse til at dække hele efterspørgslen i Unionen. Som det fremgår af tabel 1 og 4 i forordningen om midlertidig told, har EU-erhvervsgrenen ikke kapacitet til at dække hele EU-forbruget. Der vil således altid være enkelte kunder, som ikke forsynes direkte af EU-erhvervsgrenen. Som anført i betragtning 186 i forordningen om midlertidig told har foranstaltningerne imidlertid ikke til formål at bringe importen fra Rusland til ophør, men derimod at muliggøre fortsat indkøb af birkekrydsfiner fra Rusland til rimelige priser, hvilket netop har været tilfældet efter indførelsen af midlertidig told.

(225) Som anført i betragtning 187 i forordningen om midlertidig told har EU-erhvervsgrenen desuden udviklet et omfattende netværk af detailhandlere, hvilket gør det muligt for EU-erhvervsgrenen at nå ud til små kunder, som ikke har kapacitet til at opkøbe hele containere. Derudover kan enhver forbruger som nævnt ovenfor fortsætte med at købe fra producenter i Rusland og andre tredjelande, såsom Ukraine og Belarus.

(226) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede en bruger af birkekrydsfiner, Blomberger Holzindustrie GmbH, at virksomhedens aktiviteter ville blive påvirket negativt, da den opererer med langfristede kontrakter, som ikke kan ændres med kort varsel. Men på tidspunktet for indledningen af proceduren blev alle kendte interesserede parter imidlertid underrettet om indledningen af proceduren. Indledningsmeddelelsen, som blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, indeholdt en detaljeret tidsplan for undersøgelsen. Fra indledningen af proceduren forelå der også en åben udgave af klagen med oplysninger om niveauet på den påståede dumping. Ligeledes modtog samtlige interesserede parter en forhåndsfremlæggelse med det forventede niveau på antidumpingtolden, fire uger inden den blev indført. Kommissionen konkluderede derfor, at der rettidigt blev stillet tilstrækkelige oplysninger til rådighed for de interesserede parter om de virkninger, som undersøgelsen kunne få.

(227) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede adskillige brugere og andre interesserede parter, at foranstaltningerne ville få en væsentlig indvirkning på brugernes finansielle situation. Det blev hævdet, at situationen blev yderligere forværret af markedsudviklingen efter UP, navnlig den betydelige prisstigning, bl.a. i transportomkostninger, hvilket medførte, at brugerne betalte væsentligt mere for den pågældende vare, end de havde gjort i UP. De interesserede parter hævdede, at brugerne ikke kan fortsætte med at overvælte den prisstigning, der følger af tolden i markedssituationen efter UP, på slutkunderne, og at udviklingen efter UP havde ugyldiggjort analysen af virkningerne for brugerne og importørerne i den foreløbige fase. I den forbindelse anmodede nogle parter Kommissionen om at vurdere de foreliggende data for perioden efter UP for bedre at kunne vurdere Unionens interesser.

(228) Kommissionen erindrede om, at undersøgelsen af dumping og skade omfattede perioden fra den 1. juli 2019 til den 30. juni 2020. Undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for skadesvurderingen omfattede perioden fra den 1. januar 2017 til udgangen af UP. Resultaterne af denne undersøgelse bygger således på oplysninger vedrørende førnævnte periode. I den forbindelse fandt Kommissionen, at de angiveligt unormalt høje priser på den pågældende vare efter UP og stigningen i transportomkostninger forventedes at være midlertidige som reaktion på et globalt økonomisk opsving efter covid-19 med stigende efterspørgsel til følge. Dette blev bekræftet i Verdensbankens økonomiske prognose ([23]). De oplysninger, som Kommissionen har til rådighed om udviklingen efter UP, ændrede derfor ikke ovennævnte konklusioner, som også fremgår af forordningen om midlertidig told.

(229) Selv om der tilsyneladende var bred enighed om, at priserne på et tidspunkt vil stabilisere sig, var det vanskeligt for Kommissionen at fastslå, på hvilket niveau, og hvor længe situationen med høj efterspørgsel og høje priser ville vare ved. Under alle omstændigheder anmodede Kommissionen undtagelsesvis om oplysninger for perioden efter UP, navnlig om EU-producenternes produktionsmængde, salgsmængde, salgspriser og rentabilitet, og indhentede synspunkter fra interesserede parter med henblik på rettidigt at foretage en yderligere vurdering af den seneste markedsudviklings indvirkning på Unionens interesser.

7.4. **Leverandørernes interesser**

(230) Da der ikke blev fremsat bemærkninger til dette afsnit, bekræftede Kommissionen sine konklusioner i betragtning 197-200 i forordningen om midlertidig told.

7.5. **Andre interesserede parter: andre producenter af krydsfiner, miljøinteresser**

(231) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger blev det hævdet, at Kommissionen havde tillagt udokumenterede argumenter fra sammenslutninger af krydsfiner af andre træsorter for stor betydning. Ligeledes blev det hævdet, at argumentet om, at højere priser på birk skulle have »tiltrukket en efterspørgsel, som normalt vedrørte andre typer træ«, er ulogisk. Kommissionen bemærkede, at argumentet i betragtning 201 i forordningen om midlertidig told viste, at visse forandringer i efterspørgslen efter andre typer krydsfiner blev udløst af faldet i priserne på birkekrydsfiner i forhold til priserne på krydsfiner fra andre træsorter. Desuden tog Kommissionen i forordningen om midlertidig told hensyn til de argumenter, der blev fremført af sammenslutninger af krydsfiner af andre træsorter, men tillagde dem ikke nogen særlig betydning, da disse argumenter under alle omstændigheder ikke ville have ændret konklusionen om, at foranstaltningerne ville få en positiv indvirkning på EU-producenterne.

(232) Efter den foreløbige fremlæggelse af oplysninger hævdede den eksporterende producent Segezha, at indførelsen af foranstaltninger ville være i strid med den europæiske grønne pagt, da foranstaltningerne ville føre til en stigning i kulstoflækage. Denne påstand var der imidlertid allerede blevet taget stilling til i betragtning 202 i forordningen om midlertidig told. Da der ikke forelå yderligere oplysninger til støtte for dette argument, bekræftede Kommissionen sin konklusion i forordningen om midlertidig told.

(233) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Sveza-gruppen, at den interesseafvejning, der kræves i forbindelse med vurdering af Unionens interesser, ikke talte til fordel for EU-producenterne. Ifølge Sveza forventes EU-producenterne ikke at drage nogen væsentlig fordel af indførelsen af foranstaltninger, hverken mængdemæssigt eller prismæssigt. De formår heller ikke at forsyne de fleste brugere i en situation, der forværres af vareknaphed og stigende priser. Derimod vil brugerne i den samme situation blive påført en ekstra omkostningsbyrde, da de ikke har andet valg end at fortsætte med at købe fra Rusland til priser, som angiveligt ikke underbød eller målprisunderbød EU-producenterne.

([23]) World Bank estimation for major commodity products forecast price stabilization during 2021.
The World Bank, »Commodity Prices to Stabilize after Early 2021 Gains, Supported by Global Economic Recovery«, https://www.worldbank.org/en/news/press-release/2021/04/20/commodity-prices-to-stabilize-after-early-2021.

(234) Kommissionen mindede om, at der i forbindelse med undersøgelsen af Unionens interesser i henhold til grundforordningens artikel 21 skal tages særligt hensyn til behovet for at bringe den fordrejning af handelen, som skyldes skadevoldende dumping, til ophør og behovet for at genskabe en situation med effektiv konkurrence, hvorimod der ikke kan træffes foranstaltninger på grundlag af den konstaterede dumping og skade, hvis Kommissionen på grundlag af alle de fremlagte oplysninger klart kan konkludere, at det ikke er i Unionens interesse at træffe sådanne foranstaltninger.

(235) Heraf følger, at hvis der ikke anvendes foranstaltninger, skal afvejningen af forskellige interesser klart tale imod indførelsen heraf. I modsætning til, hvad Sveza-gruppen har anført, er det ikke tilstrækkeligt, at afvejningen ikke »tipper« til fordel for indførelsen af foranstaltninger. Som forklaret i de foregående betragtninger foretog Kommissionen under alle omstændigheder en detaljeret analyse af de forskellige interesser og den indvirkning, som indførelsen af foranstaltninger ville have, og konstaterede, at indførelsen af foranstaltninger samlet set ikke ville være i strid med Unionens interesser. Påstanden blev derfor afvist.

7.6. **Konklusion vedrørende Unionens interesser**

(236) På baggrund af ovenstående og som beskrevet i betragtning 202 anses situationen efter UP for at være af midlertidig art. Under alle omstændigheder viste analysen af dataene for perioden efter UP, at EU-erhvervsgrenens situation ikke er blevet væsentligt ændret, som konkluderet i afsnit 4.5. Den viste også, at importen fra Rusland til EU-markedet fortsatte efter indførelsen af midlertidige foranstaltninger for at dække efterspørgslen i Unionen. Kommissionen fandt derfor, at indførelsen af endelige foranstaltninger klart ikke ville stride mod Unionens interesser i henhold til artikel 21. Kommissionen bekræftede derfor sine konklusioner i betragtning 204 i forordningen om midlertidig told.

8. **ENDELIGE ANTIDUMPINGFORANSTALTNINGER**

(237) Efter fremlæggelsen af de foreløbige konklusioner hævdede nogle parter, at såfremt der indføres foranstaltninger, bør de fastsættes i form af en minimumsimportpris, da det vil afbalancere forskellige parters interesser, forhindre mangel på den pågældende vare og beskytte konkurrencen på markedet. Det blev ligeledes fremført, at der ved fastsættelsen af minimumsimportprisen bør tages hensyn til prisforskellen mellem kvadratisk og rektangulært krydsfiner.

(238) Kommissionen fandt, at eftersom den pågældende vare blev fremstillet og solgt i vidt forskellige varetyper, var det ikke praktisk muligt at indføre foranstaltninger i form af en minimumsimportpris, og at dette heller ikke ville afspejle dumpingniveauet.

8.1. **Endelige foranstaltninger**

(239) I betragtning af konklusionerne vedrørende dumping, skade, årsagssammenhæng og Unionens interesser og i overensstemmelse med grundforordningens artikel 9, stk. 4, bør der indføres endelige antidumpingforanstaltninger for at forhindre, at dumpingimporten af den pågældende vare forvolder EU-erhvervsgrenen yderligere skade.

(240) Ud fra ovenstående fastsættes den toldsats, som vil blive indført, som følger:

Virksomhed	Endelig antidumpingtold
Zheshartsky LPK LLC	15,80 %
Sveza-gruppen	14,40 %
Syktyvkar Plywood Mill	15,72 %
Andre samarbejdsvillige virksomheder	14,85 %
Alle andre virksomheder	15,80 %

(241) De individuelle antidumpingtoldsatser for de virksomheder, der er udtrykkeligt nævnt i denne forordning, blev fastsat ud fra konklusionerne i denne undersøgelse. De afspejler derfor den situation, der blev konstateret vedrørende disse virksomheder i forbindelse med denne undersøgelse. Disse toldsatser finder udelukkende anvendelse på importen af den pågældende vare med oprindelse i det pågældende land, fremstillet af de nævnte retlige enheder. Importen af den pågældende vare, fremstillet af andre virksomheder, som ikke er udtrykkeligt nævnt i denne forordnings dispositive del, herunder enheder, der er forretningsmæssigt forbundet med de udtrykkeligt nævnte enheder, bør være omfattet af toldsatsen for »alle andre virksomheder«. De bør ikke være omfattet af nogen af de individuelle antidumpingtoldsatser.

(242) En virksomhed kan anmode om, at disse individuelle antidumpingtoldsatser anvendes, hvis den efterfølgende ændrer navnet på sin enhed. Anmodningen skal rettes til Kommissionen ([24]). Anmodningen skal indeholde alle relevante oplysninger, som gør det muligt at dokumentere, at ændringen ikke påvirker virksomhedens ret til at benytte den toldsats, som finder anvendelse på den. Hvis ændringen af virksomhedens navn ikke påvirker dens ret til at drage fordel af den toldsats, der finder anvendelse på den, offentliggøres der en forordning om navneændringen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

(243) For at minimere risikoen for omgåelse som følge af forskellen på toldsatserne er der behov for særlige foranstaltninger, som kan sikre anvendelsen af den individuelle antidumpingtold. Virksomheder med individuel antidumpingtold skal fremlægge en gyldig handelsfaktura for medlemsstaternes toldmyndigheder. Fakturaen skal overholde kravene i denne forordnings artikel 1, stk. 3. Import, der ikke er ledsaget af en sådan faktura, bør være underlagt den antidumpingtold, der finder anvendelse på »alle andre virksomheder«.

(244) Selv om det er nødvendigt at fremlægge denne faktura for toldmyndighederne i medlemsstaterne, således at de kan anvende de individuelle antidumpingtoldsatser på importen, er fakturaen ikke det eneste element, som toldmyndighederne skal tage i betragtning. Selv hvis det antages, at en sådan faktura opfylder alle kravene i denne forordnings artikel 1, stk. 3, skal medlemsstaternes toldmyndigheder foretage deres sædvanlige kontrol og skal i lighed med alle andre tilfælde kræve yderligere dokumenter (forsendelsesdokumenter mv.) for at kontrollere, at oplysningerne i erklæringen er korrekte, og sikre, at den efterfølgende anvendelse af den lavere toldsats er berettiget i henhold til toldlovgivningen. For at sikre en korrekt håndhævelse af antidumpingtolden bør antidumpingtolden for alle andre virksomheder ikke kun finde anvendelse på de ikke samarbejdsvillige eksporterende producenter i forbindelse med denne undersøgelse, men også på de producenter, der ikke eksporterede til Unionen i undersøgelsesperioden.

8.2. **Endelig opkrævning af den midlertidige told**

(245) I betragtning af de konstaterede dumpingmargener og niveauet for den skade, der er forvoldt EU-erhvervsgrenen, bør de beløb, der er stillet som sikkerhed i form af den midlertidige antidumpingtold, der blev indført ved forordningen om midlertidig told, opkræves endeligt med et beløb op til det niveau, der er fastsat i nærværende forordning.

(246) Da den endelige told er lavere end den midlertidige told, bør de beløb, der er stillet som sikkerhed ud over den endelige antidumpingtold, frigives.

9. **TILBUD OM TILSAGN**

(247) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger afgav to russiske eksporterende producenter tilbud om et pristilsagn inden for den frist, der er fastsat i grundforordningens artikel 8, stk. 2: SPM og UPG.

(248) I henhold til grundforordningen artikel 8 skal pristilsagnene være tilstrækkelige til at afhjælpe dumpingens skadevoldende virkninger, og godtagelsen heraf må ikke anses for at være umuligt at gennemføre i praksis. Kommissionen vurderede tilbuddene på baggrund af disse kriterier og fandt, at det ikke ville være praktisk muligt at acceptere dem af følgende årsager.

([24]) Europa-Kommissionen, Generaldirektoratet for Handel, Direktorat G, Rue de la Loi 170, 1040 Bruxelles, Belgien.

(249) Begge virksomheder producerer og sælger hundredvis af varetyper med betydelige prisforskelle. En af virksomhederne foreslog kun én minimumsimportpris, hvilket medfører alvorlige risici for krydskompensation mellem forskellige varetyper. Den anden eksporterende producent tilbød en minimumsimportpris, som for de fleste varetyper ville ligge under den ikkeskadevoldende pris og under det niveau, der korrekt afspejler dumpingmargenen. Derfor var det foreslåede mindsteimportprisniveau ikke tilstrækkeligt til at afbøde dumpingens skadevoldende virkninger.

(250) Den ene producent foreslog at indeksregulere minimumsimportprisen på grundlag af udviklingen i priserne på birketømmer, mens den anden ikke foreslog nogen indeksering. Selv om indeksering ville være nødvendig i betragtning af den konstaterede prisvolatilitet på markedet, fandt Kommissionen, at det foreslåede indeks ikke afspejlede udviklingen i salgspriserne. Det foreslåede indeks blev derfor anset for at være fejlagtigt.

(251) Det er ikke let at skelne mellem forskellige typer og modeller af birkekrydsfiner ved fysisk inspektion. Det ville navnlig være særdeles vanskeligt at vurdere belægningstyperne ved fysisk inspektion alene. Uden en detaljeret laboratorieanalyse ville toldmyndighederne ikke være i stand til at fastslå, om den importerede vare svarer til det, der deklareres.

(252) Kommissionen sendte breve til ansøgerne, hvori den redegjorde for grundene til at afvise tilbuddene om tilsagn.

(253) UPG fremsatte bemærkninger hertil, men fremkom ikke med argumenter, der påvirkede begrundelsen for at afvise tilbuddene. Disse bemærkninger blev stillet til rådighed for interesserede parter i sagsakterne.

(254) Kommissionen fandt, at tilbuddene om tilsagn var uanvendelige og derfor var umulige at gennemføre i praksis, jf. grundforordningens artikel 8, af de grunde, der er anført i betragtning 247-251, og afviste derfor tilbuddene.

10. **AFSLUTTENDE BESTEMMELSER**

(255) I henhold til artikel 109 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 ([25]) er rentesatsen, når et beløb skal tilbagebetales som følge af en dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol, den sats, som Den Europæiske Centralbank anvender på sine vigtigste refinansieringstransaktioner, og som offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, C-udgaven, den første kalenderdag i hver måned.

(256) Nærværende forordnings artikel 3 indeholder en ændring med hensyn til navnene på de syv eksporterende producenter i Sveza-gruppen og navnet på en samarbejdsvillig eksporterende producent, der ikke indgik i stikprøven, som følge af en navneændring, der blev meddelt Kommissionen den 28. juli 2021, og som ikke på nogen måde påvirkede konklusionerne i denne undersøgelse. Opkrævningen af midlertidig told omfatter virksomheder, hvis ændrede navne fremgår af denne forordnings artikel 3.

(257) Det udvalg, der er nedsat ved grundforordningens artikel 15, stk. 1, har ikke afgivet udtalelse —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

1. Der indføres en endelige antidumpingtold på importen af krydsfiner, der udelukkende består af plader af træ, hvoraf hver enkelt er af højst 6 mm tykkelse, med udvendige lag af træ, som er anført under underposition 4412 33, med mindst et udvendigt lag af birketræ, også belagt, med oprindelse i Rusland, og i øjeblikket henhørende under KN-kode ex 4412 33 00 (Taric-kode 4412 33 00 10).

([25]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).

2. Den endelige antidumpingtold fastsættes til følgende af nettoprisen, frit Unionens grænse, ufortoldet, for de i stk. 1 beskrevne varer fremstillet af følgende virksomheder:

Virksomhed	Endelig antidumpingtold	Taric-tillægskode
Zheshartsky LPK LLC	15,80 %	C661
Sveza-gruppen, der består af syv eksporterende producenter: »SVEZA Tyumen« Limited Liability Company, Joint Stock Company »SVEZA Ust-Izhora«, Joint Stock Company »SVEZA Verhnaya Sinyachiha«, Joint Stock Company »SVEZA Kostroma«, Joint Stock Company »SVEZA Manturovo«, Joint Stock Company »SVEZA Novator« og Limited Liability Company »SVEZA Uralskiy«	14,40 %	C659
Syktyvkar Plywood Mill Ltd.	15,72 %	C660
Andre samarbejdsvillige virksomheder, der er opført i bilaget	14,85 %	
Alle andre virksomheder	15,80 %	C999

3. Anvendelsen af de individuelle toldsatser, der er anført for virksomhederne i stk. 2, er betinget af, at der fremlægges en gyldig handelsfaktura for medlemsstaternes toldmyndigheder; handelsfakturaen skal indeholde en erklæring, der er dateret og underskrevet af én af de ansatte i den enhed, der har udstedt handelsfakturaen, med angivelse af den pågældendes navn og funktion og med følgende ordlyd: »*Undertegnede bekræfter, at de (mængde) (den pågældende vare), der er solgt til eksport til Den Europæiske Union, og som er omfattet af denne faktura, blev fremstillet af (virksomhedens navn og adresse) (Taric-tillægskode) i [det pågældende land]. Jeg erklærer, at oplysningerne i denne faktura er fuldstændige og korrekte*«. Hvis der ikke fremlægges en sådan faktura, anvendes toldsatsen for »alle andre virksomheder«.

4. De gældende bestemmelser vedrørende told finder anvendelse, medmindre andet er fastsat.

Artikel 2

De beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af den midlertidige antidumpingtold, som blev indført ved gennemførelsesforordning (EU) 2021/940, opkræves endeligt. De beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed ud over den endelige antidumpingtold, frigives.

Artikel 3

Artikel 1, stk. 2, kan ændres for at tilføje nye eksporterende producenter fra Rusland og pålægge dem en passende vejet gennemsnitlig antidumpingtold for samarbejdsvillige virksomheder, der ikke indgår i stikprøven. En ny eksporterende producent skal dokumentere, at:

a) denne ikke eksporterede de varer, der er beskrevet i artikel 1, stk. 1, i undersøgelsesperioden (1. juli 2019 til 30. juni 2020)

b) denne ikke er forretningsmæssigt forbundet med en eksportør eller producent, der er omfattet af de foranstaltninger, som indføres ved denne forordning, og at:

c) denne enten har eksporteret den pågældende vare eller har indgået en uigenkaldelig kontraktmæssig forpligtelse om at eksportere en betydelig mængde til Unionen efter udløbet af undersøgelsesperioden.

Artikel 4

1. I artikel 1, stk. 2, i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/940 foretages følgende ændringer:

»Sveza-gruppen, der består af syv eksporterende producenter: JSC »SVEZA Manturovo«, JSC »SVEZA Novator«, Tyumen Plywood Plant Limited, JSC »SVEZA Ust-Izhora«, JSC »SVEZA Uralskiy«, JSC »SVEZA Kostroma« og JSC »SVEZA Verhnaya Sinyachiha««

erstattes af følgende:

»Sveza-gruppen, der består af syv eksporterende producenter: »SVEZA Tyumen« Limited Liability Company, Joint Stock Company »SVEZA Ust-Izhora«, Joint Stock Company »SVEZA Verhnaya Sinyachiha«, Joint Stock Company »SVEZA Kostroma«, Joint Stock Company »SVEZA Manturovo«, Joint Stock Company »SVEZA Novator« og Limited Liability Company »SVEZA Uralskiy««.

2. Bilaget til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/940 ændres således:

»Murashi Plywood Factory«

erstattes af følgende:

»LLC Murashinskiy plywood plant«.

3. Denne artikel finder anvendelse med henblik på artikel 2 fra den 11. juni 2021.

Artikel 5

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. november 2021.

På Kommissionens vegne
Ursula VON DER LEYEN
Formand

BILAG

Samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven

Navn	Taric-tillægskode
Arkhangelsk Plywood Plant JSC	C662
CJSC Murom	C663
LLC InvestForest	C664
Joint Stock Company Bryansk Plywood Mill	C665
Joint-Stock Company Krasnyi Yakor	C666
Limited Liability Company Fanernyiy Zavod	C667
Limited Liability Company UPM-Kymmene Chudovo	C668
LLC Murashinskiy plywood plant	C669
Parfino Plywood Factori	C670
ZAO Plyterra	C671
Plywood Plant Vlast Truda JSC	C672
Limited Liability Company Vyatsky Plywood Mill	C673